

324

Besluit van 18 juni 1991, houdende regels voor melkrundveehouderijen (Besluit melkrundveehouderijen Hinderwet)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 9 maart 1988, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ0438025, gedaan in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw en Visserij en de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Gelet op de artikelen 2a en 30e van de Hinderwet (Stb. 1981, 410);
De Raad van State gehoord (advies van 19 mei 1988, No.W08.88. 0119);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 17 juni 1991, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, nr. MJZ17691036, uitgebracht in overeenstemming met Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en Onze Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. melkrundveehouderij: een inrichting die tot een in het Hinderbesluit (Stb. 1980, 445) aangewezen categorie behoort en die uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor het bedrijfsmatig houden van melkrundvee, voor zover:

1°. niet meer dan 50 mestvarkeneenheden worden gehouden, daarbij niet meegerekend ten hoogste 50 schapen die gedurende de aflamperiode in de inrichting worden gehouden;

2°. niet meer dan 50 geiten worden gehouden;

3°. geen pelsdieren bedrijfsmatig worden gehouden;

4°. aan konijnen niet meer dan 50 voedsters worden gehouden;

5°. niet meer dan 100 stuks melkrundvee worden gehouden;

6°. geen bassins voor de opslag van dunne mest aanwezig zijn met een gezamenlijke oppervlakte van meer dan 750 m², of een gezamenlijke inhoud van meer dan 2500 m³ en voor zover in de bassins geen beluchting, geforceerde vergisting of andere be- of verwerking van dunne mest plaatsvindt, behoudens mengen of roeren;

7°. geen andere nitraathoudende kunstmeststoffen aanwezig zijn dan

die van de klasse C als gedefinieerd in richtlijn no 1 van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen (CPR), getiteld Nitraathoudende meststoffen, vervoer en opslag, derde druk 1982;

8°. ten hoogste 400 kg bestrijdingsmiddelen in de zin van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962 (Stb. 1962, 288) aanwezig zijn;

9°. elektriciteit voor elektrische installaties uitsluitend wordt betrokken van openbare elektriciteitsbedrijven, behoudens indien gebruik wordt gemaakt van noodstroomvoorzieningsinstallaties;

10°. uitsluitend gas, gasolie of lichte stookolie wordt gebruikt als brandstof ten behoeve van ruimteverwarming of warmwatervoorziening;

11°. op het bewaren van butaan of propaan, anders dan in spuitbussen of gasflessen, het Besluit opslag propaan Hinderwet (Stb. 1987, 472) van toepassing is;

12°. ondergrondse bewaring van gasolie, dieselolie of lichte stookolie;

a. niet plaatsvindt in een andere dan een stalen tank, en

b. niet plaatsvindt in een tank die onder een gebouw is gelegen, en

c. niet meer bedraagt dan 20 000 liter;

13°. geen onder- of bovengrondse tank voor de bewaring van K1- of K2-vloeistoffen aanwezig is;

14°. bovengrondse bewaring van gasolie, dieselolie of lichte stookolie niet meer bedraagt dan 5 000 liter;

15°. geen aflevering van motorbrandstoffen aan derden plaatsvindt;

b. bevoegd gezag: het gezag dat overeenkomstig artikel 4 van de Hinderwet (Stb. 1981, 410) bevoegd is of zou zijn een vergunning voor de melkrundveehouderij te verlenen;

c. dunne mest: mest die verpompbaar is en die bestaat uit faeces of urine van landbouwhuisdieren, al dan niet vermengd met mors-, spoel-, reinigings- of regenwater;

d. bassin: een reservoir bestemd en geschikt voor het bewaren van dunne mest, dat niet geheel of gedeeltelijk is gelegen onder een stal;

e. woning: een gebouw of een deel van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd;

f. gevoelig object: een gebouw of een deel van een gebouw dat tot het verblijf van personen is bestemd of een gebouw of terrein bestemd voor verblijfs- of dagrecreatie, uitgezonderd een gebouw of terrein dat is bestemd voor de in de artikelen 21, eerste lid, en 22, eerste lid, onder c, van de Kampeerwet (Stb. 1981, 372) omschreven vormen van verblijfsrecreatie;

g. natuurterrein: een heideveld, hoogveenterrein, zandverstuiving, duinterrein, schraalland, kwelder, schor, gors, slik, riet- of ruigland, griend of een laagveenmoeras van ten minste 0,1 ha, voor zover het geen landbouwgrond is;

h. landschapselement: een houtwal, houtsingel, steilrandbeplanting, beek, duinrel, bloemdijk, tuinwal of schurveling van ten minste 25 meter lengte dan wel een ven, pingo of dobbe van ten minste 10 m², zoals bedoeld in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986 (Stcrt. 1987, 174);

i. bos: een houtopstand in de zin van de Boswet (Stb. 1961, 256), waarvoor krachtens artikel 3 van die wet de verplichting tot herbeplanting geldt;

j. voor verzuring gevoelig gebied:

1°. het geheel of deel van een bos groter dan twee ha;

2°. het geheel of deel van een bos kleiner dan 2 ha of natuurterrein groter dan 0,1 ha, voor zover dat

I. is aangemerkt als landgoed als bedoeld in artikel 1 van de Natuurschoonwet (Stb. 1928, 63), of

II. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet (Stb. 1967, 572) is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of

III. eigendom is van of in beheer is bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of

IV. door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij op grond van het Structuurschema Natuur en Landschapsbehoud (deel a, Kamerstukken II 1980/81, 16 820, nrs. 1-2) en de Nota Nationale Parken (Kamerstukken II 1974/75, 13 283) is aangewezen als nationaal park of nationaal park in oprichting ofwel functioneert als Nationaal Park, of

V. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Stb. 1962, 286), is aangewezen als een terrein als bedoeld onder g of als natuurwetenschappelijk waardevol bos;

3°. een landschapselement, voor zover dat

I. op grond van artikel 7, onderscheidenlijk artikel 21 van de Natuurbeschermingswet is aangewezen als beschermd natuurmonument of staatsnatuurmonument, of

II. eigendom is van of in beheer bij de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie, die hiertoe door Onze Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen, of

III. in het daarvoor geldende bestemmingsplan, bedoeld in artikel 10 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, is opgenomen als natuurterrein of natuurwetenschappelijk waardevol landschapselement, of

IV. door de gemeenteraad in een verordening met bijbehorende kaart is aangewezen als een landschapselement dat in verband met verzuring bescherming behoeft,

voor zover dat bos, natuurterrein of landschapselement is gelegen op podzolgrond, enkeerdgrond, kalkloze zandgrond, zandbrikgrond, veengrond en moerige grond met een zanddek of veenkoloniaal dek, keileemgrond, stenige grond of een associatie van twee of meer bodemtypen waarvan minimaal één van de hierboven genoemde bodemtypen deel uitmaakt, alsmede schraalland, duinterrein, hoogveen en bloemdijk niet gelegen op deze bodemtypen;

k. mestvarkeneenheid: eenheid die aangeeft met hoeveel mestvarkens een dier behorende tot één van de in de bij dit besluit behorende bijlage IV genoemde soorten gelijk gesteld kan worden op basis van een overeenkomende geuremissie, bepaald met toepassing van de omrekeningsfactoren die zijn vermeld in bijlage IV;

l. melkrundvee:

1°. melkvee (exclusief bijbehorend vrouwelijk jongvee) dat overwegend wordt gehouden voor de melkproduktie met inbegrip van de dieren die in de mestperiode worden gemolken, tijdens de lactatie worden gemest dan wel zijn drooggezet en worden afgemest;

2°. vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar (exclusief bijbehorend vrouwelijk jongvee) dat op een met melkvee vergelijkbare manier wordt gehouden voor de vleesproduktie en het voortbrengen en zogen van kalveren.

2. Dit besluit is niet van toepassing op een melkrundveehouderij die is opgericht:

a. na de datum van inwerkingtreding van dit besluit en die is gelegen op minder dan 50 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

b. vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit en:

1°. die is gelegen op minder dan 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

2°. waarin meer dan 50 stuks melkrundvee worden gehouden en die is gelegen op minder dan 50 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object;

c. vóór of op 31 december 1986 en die op het dichtstbijgelegen voor

verzuring gevoelig gebied in totaal een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan het totaal aan depositie

1°. dat op 31 december 1986 door de melkrundveehouderij werd veroorzaakt, of

2°. dat op grond van een voor dat tijdstip verleende vergunning krachtens de Hinderwet was toegestaan, indien dat totaal hoger is dan het totaal, veroorzaakt op 31 december 1986,

tenzij hiervoor een hinderwetvergunning is verleend;

d. na 31 december 1986 maar voor de inwerkingtreding van dit besluit, en die inclusief uitbreidingen en wijzigingen tot het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit, op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied, een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 30 mol per ha per jaar;

e. na het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit en die op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 15 mol per ha per jaar;

f. na 31 december 1986, als hervestiging van een melkrundveehouderij die elders ten gevolge van landinrichtingsprojecten, stadsuitbreiding, bosaanleg of natuurontwikkeling het in werking houden van de inrichting heeft moeten beëindigen en die op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied een depositie veroorzaakt van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, van meer dan 30 mol per ha per jaar.

3. Dit besluit is eveneens niet van toepassing op een melkrundveehouderij waar dunne mest wordt opgeslagen in een bassin dat tot stand is gebracht na 1 juni 1987 en dat is gelegen:

a. op minder dan 50 m van een woning van derden, die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV, van het Hinderbesluit of een woning van derden die behoort tot een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden;

b. op minder dan 100 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a.

4. Indien de gezamenlijke oppervlakte van de in de inrichting aanwezige bassins minder bedraagt dan 350 m², bedragen de in het derde lid bedoelde afstanden respectievelijk 25 en 50 m.

5. Voor de in het tweede lid, onder c, d, e en f, en het zesde lid bedoelde berekening van de zuurdepositie afkomstig van ammoniak, dient de rekenmethode, vastgelegd in de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991, gepubliceerd door de ministeries van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, te worden toegepast.

6. Het tweede lid, onder c, van dit artikel is niet van toepassing op een melkrundveehouderij die op 31 december 1986 een depositie van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak, veroorzaakte, of dit op grond van een eerder verleende vergunning op grond van de Hinderwet was toegestaan, van minder dan 30 mol per ha per jaar en deze waarde ten gevolge van uitbreidingen en wijzigingen na dit tijdstip niet overschrijdt.

7. Voor de bepaling van de door de melkrundveehouderij veroorzaakte depositie van het potentieel zuur, bedoeld in het tweede lid, onder c en het zesde lid, mag een veebezetting op een ander tijdstip in 1986 dan op 31 december worden gehanteerd, indien de bezetting op 31 december geen getrouw beeld geeft van de gebruikelijke veebezetting op de melkrundveehouderij.

8. Het ontwerp van een verordening met bijbehorende kaart, als bedoeld in het eerste lid, onder j, 3°, IV, wordt toegezonden aan de Directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij.

9. Voor het bepalen van de afstanden genoemd in het tweede lid,

onder a en b, dient te worden gemeten vanaf het bedrijfsmatig onderdeel van de melkrundveehouderij, dat het dichtst bij een woning van derden of een gevoelig object is gelegen.

Artikel 2

1. Degene die een melkrundveehouderij drijft, dient te voldoen aan de voorschriften die zijn opgenomen in de bij dit besluit behorende bijlage I, alsmede aan de krachtens deze voorschriften door het bevoegd gezag gestelde nadere eisen.

2. Indien nadere eisen worden gesteld, die mede het terrein van de arbeidsomstandigheden raken, worden zodanige eisen niet gesteld dan nadat het bevoegd gezag het districtshoofd schriftelijk in de gelegenheid heeft gesteld opmerkingen te maken.

3. Een beschikking waarin nadere eisen worden gesteld, wordt gezonden aan degene die de melkrundveehouderij drijft, de inspecteur en het districtshoofd.

Artikel 3

Voor het oprichten of in werking hebben, het uitbreiden of wijzigen van een melkrundveehouderij, dan wel voor het veranderen van een daarin gebezigde werkwijze, geldt het verbod, gesteld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet niet.

Artikel 4

1. Degene die voornemens is een melkrundveehouderij op te richten, dient hiervan ten minste één maand voor het oprichten kennis te geven aan het bevoegd gezag, de inspecteur en het districtshoofd.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het uitbreiden of wijzigen van een melkrundveehouderij, dan wel met betrekking tot het veranderen van een daarin gebezigde werkwijze. Deze kennisgeving is niet vereist indien eerder een kennisgeving overeenkomstig dit artikel is gedaan en door dit uitbreiden, wijzigen of veranderen van werkwijze geen afwijking ontstaat van de bij die kennisgeving eerder verstrekte gegevens.

3. Bij een kennisgeving als bedoeld in het eerste of tweede lid dient in ieder geval het tijdstip te worden vermeld, waarop de melkrundveehouderij of de uitbreiding of wijziging daarvan in werking zal worden gebracht dan wel de daarin gebezigde werkwijze veranderd zal zijn, en dienen de gegevens te worden verstrekt, die in de bij dit besluit behorende bijlage II zijn aangegeven. De kennisgeving dient te worden gedaan op een formulier waarvan het model wordt vastgesteld door Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Onze Minister kan daarbij nadere regels stellen met betrekking tot de in bijlage II bedoelde gegevens.

4. Degene die een kennisgeving heeft gedaan als bedoeld in het eerste of het tweede lid, dient het bevoegd gezag zo tijdig in kennis te stellen van een wijziging van het in het derde lid bedoelde tijdstip dat het bevoegd gezag in staat is voorafgaand aan dat tijdstip te controleren of aan de in bijlage I opgenomen voorschriften wordt voldaan.

Artikel 5

1. Gedurende één jaar vanaf het tijdstip waarop dit besluit van toepassing wordt op een reeds opgerichte melkrundveehouderij, zijn de artikelen 2 en 3 niet van toepassing.

2. In een geval als bedoeld in het eerste lid, dient degene die een

melkrundveehouderij drijft, ten hoogste zes maanden na het in dat lid bedoelde tijdstip aan het bevoegd gezag, de inspecteur en het districts-hoofd ervan kennis te geven dat hij de melkrundveehouderij in werking heeft. De kennisgeving geschiedt overeenkomstig artikel 4, derde lid.

3. Deze kennisgeving is niet vereist, indien voor de melkrundveehouderij een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Hinderwet, is verleend.

Artikel 6

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 7

Dit besluit kan worden aangehaald als: Besluit melkrundveehouderijen Hinderwet.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 18 juni 1991

Beatrix

Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *zevenentwintigste* juni 1991

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 9 juli 1991, nr. 130.

INHOUD

I	Begrippen	8
II	Voorschriften:	10
1.	De opslag van mest	10
2.	De opslag van veevoeder	15
3.	Gebruik van gasflessen	16
4.	Afvalstoffen	17
5.	Bodembescherming	17
6.	Geluidhinder	17
7.	Elektrische installatie	19
8.	Gasdrukregel- en meetinstallaties en aardgasgestookte installaties	19
9.	Bewaren van bestrijdingsmiddelen, K1-, K2- en K3-vloeistoffen en chemicaliën in emballage	19
10.	Gedragsvoorschriften	19
11.	Ongewone voorvallen	20
12.	Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in ondergrondse stalen tanks (nieuwe installaties)	20
13.	Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in ondergrondse stalen tanks (bestaande installaties)	21
14.	Voorschriften voor leidingen en appendages van ondergrondse tanks bestemd voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie (nieuwe en bestaande installaties)	23
15.	Gebruiksvoorschriften voor ondergrondse tankinstallaties voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie	23
16.	Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in bovengrondse tanks met een inhoud van meer dan 200 liter en ten hoogste 5000 liter	25
17.	Afleverpompen voor motorbrandstoffen	27

I. BEGRIPPEN

1. In deze bijlage en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

bodemweerstandrapport:	een door of namens het KIWA afgegeven rapport van bevindingen van de volgens voorschrift 5.1.3.1 van CPR 9-1 uitgevoerde onderzoeken;
brandwerendheid van bouwdelen:	de tijd, uitgedrukt in minuten, gedurende welke enig bouwkundig onderdeel van een gebouw, met uitzondering van een deur-, luik- of raamconstructie, zijn functie moet kunnen blijven vervullen bij verhitte, en bepaald volgens NEN 3884, uitgave 1978;
brandwerendheid van deur-, luik- en raamconstructies:	de tijd, uitgedrukt in minuten, gedurende welke deur-, luik- en raamconstructies in geval van brand weerstand bieden tegen bezwijken en vlamdicht blijven, en bepaald volgens NEN 3885, uitgave 1982;
CPR 9-1:	Richtlijn 9-1 van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen (CPR), getiteld «Vloeibare aardolie producten ondergrondse opslag in stalen tanks en afleverinstallaties voor motorbrandstof; vierde druk 1988»;
DIN:	een door het Deutsches Institut für Normung e.V.(DIN) uitgegeven publikatie;
equivalent geluidsniveau (LAeq):	het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse, in de loop van een bepaalde periode, optredende geluid, vastgesteld overeenkomstig voorschrift 6.5;
foliebassin:	een bassin, uitgevoerd als een met een afdichtingsfolie beklede grondput;
gasfles:	een voor herhaald gebruik bestemde, cilindrische, metalen drukhouder, die voorzien is van één aansluiting met klep- of naafdafsluiter en een waterinhoud heeft van ten hoogste 150 liter;
geluidgevoelige bestemmingen:	gebouwen of objecten, aangewezen bij algemene maatregel van bestuur krachtens de artikelen 49 en 68 van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99);
geluidgevoelige ruimte van een woning:	een ruimte binnen een woning voor zover die kennelijk als slaap-, woon-, of eetkamer wordt gebruikt of voor een zodanig gebruik is bestemd;
geluidsniveau in dB(A):	het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) terzake opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publikatie no. 651, uitgave 1979;
installatiecertificaat:	een door of namens het KIWA afgegeven certificaat waarin is vastgelegd dat de installatie is uitgevoerd en geïnstalleerd overeenkomstig CPR 9-1, hoofdstuk 5.1 en 5.3;
introductiekeuring:	keuring van bestaande tankinstallaties, uitgevoerd door of namens het KIWA overeenkomstig de voorschriften 5.2.3.3 en 5.2.3.4 van CPR 9-1;
K1-vloeistof:	een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is onder 21°C, bepaald volgens NEN 3204, uitgave 1968, en die bij 37,8°C een dampspanning heeft van ten minste 35 kPa en ten hoogste 100 kPa, bepaald volgens NEN 928, uitgave 1970, of een verfproduct waarvan het vlampunt gelegen is onder 21°C, bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;
K2-vloeistof:	een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C, bepaald volgens NEN 3204, uitgave 1968, of een verfproduct waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 21°C en onder 55°C, bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;
K3-vloeistof:	een brandbare vloeistof waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 55°C, bepaald volgens NEN-ISO 2719, uitgave 1979, of een verfproduct waarvan het vlampunt gelegen is op of boven 55°C, bepaald volgens NEN-EN 53, uitgave 1976;

KIWA:	het Keuringsinstituut voor Waterleiding artikelen N.V. gevestigd in Rijswijk;
KIWA-Garantiemarkverklaring:	de oude benaming van de KIWA-keurverklaring;
KIWA-keurverklaring:	een door of namens het KIWA afgegeven certificaat als bedoeld in voorschrift 5.1.2.3 van CPR 9-1, waarin is vermeld dat de tank volgens de gestelde voorschriften is geconstrueerd;
mestsilo:	een bassin, niet zijnde een foliebassin;
NEN:	een door het Nederlands Normalisatie Instituut (NNI) uitgegeven norm;
NEN-EN:	een door het Comité Européen de Normalisation opgestelde en door het Nederlands Normalisatie Instituut (NNI) als Nederlandse norm aanvaarde en uitgegeven norm;
NEN-ISO:	een door de International Organization for Standardization opgestelde en door het Nederlands Normalisatie Instituut (NNI) als Nederlandse norm aanvaarde en uitgegeven norm;
onbrandbaar:	het onbrandbaar zijn overeenkomstig het bepaalde in NEN 3881, uitgave 1975;
referentieniveau:	de hoogste waarde van de onder a. en b. genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveau-periode (Stcrt. 1982, 162): a. het geluidsniveau, uitgedrukt in dB(A), dat, gemeten over een bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd, wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf; b. het optredende equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB, met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode;
referentieperiode:	het tijdsbestek waarbinnen een bassin moet blijven voldoen aan de krachtens dit besluit daarvoor geldende eisen;
VLG:	het Reglement betreffende het vervoer over land van gevaarlijke stoffen (Stcrt. 1979, 189).

2. Voor zover een DIN-, NEN-, NEN-EN- of NEN-ISO-norm, waarnaar in een voorschrift wordt verwezen, betrekking heeft op de uitvoering van constructies, toestellen en apparaten, wordt bedoeld de vóór de datum waarop dit besluit in het Staatsblad is geplaatst, laatst uitgegeven norm met de daarop tot die datum uitgegeven aanvullingen of correctiebladen dan wel – voor zover het op die datum reeds bestaande constructies, toestellen en apparaten betreft – de norm die bij de aanleg c.q. installatie van die constructies, toestellen en apparaten is toegepast, tenzij in het voorschrift anders is bepaald.

II. VOORSCHRIFTEN

1. De opslag van mest

1.1 Algemeen

1.1.1 Dunne mest en gier moeten worden opgeslagen in een hiertoe bestemde mestdichte opslagruimte. Indien de opslagruimte niet onder een stal is gelegen moet het transport naar de opslagruimte geschieden door middel van een gesloten en mestdicht riool of een daaraan gelijkwaardige voorziening.

1.1.2 Op een bassin voor de bewaring van dunne mest, die tot stand is gebracht na 1 juni 1987, is het Besluit mestbassins Hinderwet (Stb. 1990, 618) van toepassing.

1.1.3 Op een mestkelder voor de bewaring van dunne mest, welke geheel of gedeeltelijk onder een stal is gelegen en die tot stand is gebracht na de inwerkingtreding van dit besluit, zijn de desbetreffende bepalingen van de Bouwtechnische Richtlijnen Mestbassins 1990 van toepassing.

1.1.4 Bij het verwijderen van mest of gier mag de omgeving niet worden verontreinigd. Transport van dunne mest of gier moet geschieden in gesloten tankwagens. Vaste mest moet worden getransporteerd met behulp van daartoe geschikte transportmiddelen die op correcte wijze zijn beladen.

1.1.5 Indien spoel- en schrobwater uit stallen of mestopslagen niet op een openbare riolering of anderszins uit de melkrundveehouderij kan of mag worden afgevoerd moet dit water worden afgevoerd naar een mestdichte opslagruimte.

1.1.6 Voor bestaande melkrundveehouderijen is voorschrift 1.1.5 van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.1.7 De opslag van vaste mest buiten de stal moet geschieden op een mestdichte mestplaat, die is voorzien van een opstaande rand of een gelijkwaardige voorziening; de stapeling van de mest moet zodanig geschieden dat uitzakkend vocht niet van de mestplaat kan vloeien. Dit vocht moet door middel van een gesloten, mestdichte riolering worden afgevoerd naar een mestdichte opslagruimte.

1.1.8 Voor een opslag van vaste mest, die is opgericht vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit, is voorschrift 1.1.7 van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.1.9 Een opslag van vaste dierlijke mest moet zijn gelegen op ten minste 100 m van een bebouwde kom of 50 m van een woning van derden of een gevoelig object. Voor de opslag van vaste dierlijke mest, die reeds aanwezig was voor de inwerkingtreding van dit besluit geldt het bovenstaande met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.1.10 Voorschrift 1.1.9 is niet van toepassing op een opslag van vaste dierlijke mest, die reeds aanwezig was voor de inwerkingtreding van dit besluit en die is gelegen op ten minste 25 m van een woning van derden

of een gevoelig object, indien verplaatsing van de opslag het in werking houden van de melkrundveehouderij onmogelijk maakt of onnodig beperkt. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen omtrent de omvang van de opslag en de frequentie van de afvoer van de vaste mest.

1.2 Mestsilo's

1.2.1 De voorschriften 1.2.2 tot en met 1.2.19 zijn uitsluitend van toepassing op een mestsilo die tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987. Het voorschrift 1.2.4 is van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.2.2 De constructie van een mestsilo moet in zijn geheel en in alle delen afzonderlijk zodanig zijn uitgevoerd dat geen verlies van mest door lekkages, scheuren of anderszins optreedt.

1.2.3 De mestsilo en de leidingen, afsluiters en andere appendages moeten voldoende bestand zijn tegen de corrosieve invloeden van het mestmilieu, UV-licht en lage temperaturen.

1.2.4 Leidingen moeten tegen beschadiging door bevriezen zijn beschermd.

In een vul-aftapleiding, die onder druk staat van de inhoud van de mestsilo, moeten ten minste twee afsluiters aanwezig zijn. De buitenste afsluiter moet met een veiligheidsslot geborgd kunnen worden. In leidingen waarin hevelwerking kan optreden moeten afsluiters of ontluuchtingsvoorzieningen zijn aangebracht.

1.2.5 Rondom een mestsilo moeten zodanige voorzieningen zijn aangebracht, dat de constructie op kwetsbare plaatsen niet door langs rijdende of bij de mestbehandeling in gebruik zijnde voertuigen kan worden aangereden.

1.2.6 Een bordes of brug voor het verrichten van werkzaamheden, geplaatst aan de rand van of boven een mestsilo, moet deugdelijk zijn uitgevoerd en bevestigd en moet ten minste 0,70 m x 1,00 m groot zijn. Het bordes of de brug moet zijn voorzien van een leuning met regels op 1,10 m en 0,50 m hoogte en een voetstootlijst van ten minste 50 mm boven de vloer. De vloer van een aan de silowand gemonteerd bordes moet zich ten minste 1,10 m beneden de bovenrand van de silowand bevinden.

1.2.7 Vaste klimvoorzieningen aan de buitenzijde van de mestsilo mogen niet lager dan 2 m boven de begane grond aanvangen.

1.2.8 Op de rand van een mestsilo moet een afrastering zijn aangebracht, tenzij de rand zich meer dan 2,50 m boven de direct omliggende betreedbare grond bevindt of de mestsilo is voorzien van een afdekking die tot over de buitenrand doorloopt of op de buitenrand aansluit.

De totale hoogte van de silowand en de afrastering moet ten minste 1,80 m zijn, gemeten vanaf de direct omliggende betreedbare grond. De afrastering moet bestaan uit ten minste drie (punt)draden.

De onderlinge afstand tussen de (punt)draden mag ten hoogste 250 mm bedragen. De onderste draad mag niet hoger dan 100 mm boven de silowand zijn geplaatst en mag zowel aan de buitenzijde als aan de binnenzijde van de wand niet meer dan 100 mm oversteken.

1.2.9 Aan de binnenzijde van een silowand moet een vaste ladder zijn aangebracht. Waar de in voorschrift 1.2.8 bedoelde afrastering demonstabel is uitgevoerd moet de ladder ter plaatse zijn aangebracht.

1.2.10 De ruimte boven de mest in een mestsilo met een niet-drijvende afdekking moet in open verbinding staan met de buitenlucht, zowel op een plaats boven de rand van de mestsilo als ook op het hoogste punt van de afdekking. De opening op het hoogste punt moet ten minste 10 000 mm² groot zijn.

1.2.11 Een bassin uitgevoerd als kelder moet zodanig zijn uitgevoerd dat, rekening houdend met het wisselend mestniveau, er geen ruimten boven de mest kunnen ontstaan die van de buitenlucht zijn afgesloten.

1.2.12 Een mestsilo met een beloopbare vaste afdekking moet zijn voorzien van ten minste twee mangaten. Een mangat moet ten minste 600 mm x 600 mm groot zijn en zijn voorzien van een voldoende draagkrachtig en duurzaam deksel, dat tegen verschuiven geborgd is. De mangaten dienen enerzijds zo dicht mogelijk te zijn aangebracht bij een plaats waar reparatiewerkzaamheden te verwachten zijn en anderzijds zo functioneel mogelijk te zijn gesitueerd, om ventilatie vóór betreding mogelijk te maken.

1.2.13 Indien ingevolge een eerder verleende vergunning voorzieningen zijn aangebracht die gelijkwaardig zijn aan de in de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 gegeven voorzieningen, blijven de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 buiten toepassing.

Indien de in de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 gegeven voorzieningen niet conform deze voorschriften kunnen worden aangebracht kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste gelijkwaardige voorzieningen.

1.2.14 In een uit één deel bestaande drijvende afdekking moeten voorzieningen zijn aangebracht om ophoping van gas onder de afdekking te voorkomen.

1.2.15 Een mestsilo zonder afdekking mag uitsluitend op of nabij de bodem van het bassin worden gevuld.

1.2.16 Voorschrift 1.2.15 is niet van toepassing indien de mestsilo is gelegen:

- a. op meer dan 100 m afstand van een woning van derden, die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV van het Hinderbesluit of een woning die behoort tot een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden;
- b. op meer dan 200 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a. dan wel
- c. op meer dan 350 m afstand van de bebouwde kom.

1.2.17 Een mestsilo die niet is afgedekt mag niet verder gevuld zijn dan tot 0,20 m onder de rand.

1.2.18 Tenzij een beoordeling door of namens een door de Raad voor Certificatie voor dit werk erkend instituut, door het bevoegd gezag of een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige uitwijst dat de mestsilo voor de duur van een volgende referentieperiode kan worden gebruikt, moet een mestsilo of delen ervan worden vervangen vóór het verstrijken van de geldende referentieperiode, die bedraagt:

- a. 20 jaar voor betonnen, houten, stalen of gemetselde constructies;

- b. 10 jaar voor doekconstructies;
- c. 10 jaar voor binnenafdichtingsfolies;
- d. 10 jaar voor overige constructies;

met dien verstande dat niet tot vervanging behoeft te worden overgegaan binnen 3 jaar na inwerkingtreding van dit besluit. Een bewijs van de beoordeling, afgegeven door of namens degene die de beoordeling heeft uitgevoerd, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

In dit bewijs wordt voor de beoordeelde delen van de mestsilos een nieuwe referentieperiode aangegeven.

1.2.19 Indien een folie ten behoeve van binnenafdichting wordt vervangen, zijn op de nieuw aan te brengen folie de bepalingen 1.7.1 en 1.7.2 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990» van toepassing. Een door de installateur van de folie afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepalingen wordt voldaan en waarin de referentieperiode voor de folie is aangegeven, aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode bedraagt voor een nieuw aan te brengen folie ten behoeve van binnenafdichting 10 jaar.

1.3 Foliebassins

1.3.1 De voorschriften 1.3.2 tot en met 1.3.22 zijn uitsluitend van toepassing op een foliebassin dat is aangelegd vóór 1 juni 1987. Het voorschrift 1.3.5 is van toepassing met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

1.3.2 De constructie van een foliebassin moet in zijn geheel en in alle delen afzonderlijk zodanig zijn uitgevoerd dat geen verlies van mest door lekkages, scheuren of anderszins optreedt.

1.3.3 Bij een UV-bestendige afdichtingsfolie hoeft geen kruinslab te worden toegepast.

1.3.4 De leidingen, afsluiters en andere appendages moeten voldoende bestand zijn tegen de corrosieve invloeden van dunne mest, UV-licht en lage temperaturen. Leidingen moeten plaatsvast zijn gemonteerd.

1.3.5 Leidingen die niet op vorstvrije diepte zijn aangelegd moeten tegen bevriezen zijn beschermd. In een vul-aftapleiding die onder druk staat van de inhoud van het foliebassin moeten ten minste twee afsluiters aanwezig zijn. De buitenste afsluiter moet met een veiligheidsslot geborgd kunnen worden. In leidingen waarin hevelwerking kan optreden moeten afsluiters of ontluchtingsvoorzieningen zijn aangebracht.

1.3.6 Beplanting rondom een foliebassin mag door wortelgroei geen beschadiging aan de folie veroorzaken.

1.3.7 Bij het mengen van de bassin-inhoud met een rondpompsysteem moeten de reactiekrachten, welke bij de uitstroming van de dunne mest vrijkomen, zodanig worden afgeleid, dat noch de folie, noch het binnentalud beschadigd wordt.

1.3.8 Indien de bassin-inhoud wordt gemengd met een mixer moet de

folie ter plaatse van de mixeropstelling tegen beschadigd raken beschermd zijn.

1.3.9 Onverminderd voorschrift 1.3.8 moet een mixer zijn voorzien van een beschermkooi.

1.3.10 Rondom een foliebassin moet een hek aanwezig zijn, waarvan de hoogte ten minste 1,80 m bedraagt, gemeten vanaf de buiten het hek direct omliggende betreedbare grond. Het hek moet met een deugdelijk slot zijn afgesloten gedurende de tijd dat geen onmiddellijk toezicht wordt uitgeoefend door een verantwoordelijk persoon.

1.3.11 Op onderlinge afstand van ten hoogste 6 m moeten op het talud klimvoorzieningen voor personen zijn aangebracht.

1.3.12 De oprit voor een trekker voor de aandrijving van een mixer moet langs de bassinrand eindigen met een hekwerk voorzien van twee leuningen met een hoogte van 1,10 m en 0,50 m. Voor het aandrijven van de mixer mag het hekwerk onderbroken zijn. Tevens moet op 1 m van de bassinrand een stootrand van 0,30 m hoog zijn aangebracht.

1.3.13 De ruimte boven de mest in een bassin met een niet drijvende afdekking moet in open verbinding staan met de buitenlucht, zowel op een plaats boven de rand van het bassin als ook op het hoogste punt van de afdekking. De opening op het hoogste punt moet ten minste 10 000 mm² groot zijn.

1.3.14 In een uit één deel bestaande drijvende afdekking moeten voorzieningen zijn aangebracht om ophoping van gas onder de afdekking te voorkomen.

1.3.15 Indien bij een eerder verleende vergunning voorzieningen zijn verlangd die gelijkwaardig zijn aan de in de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 gegeven voorzieningen blijven de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 buiten toepassing.

Indien de in de voorschriften 1.3.10 tot en met 1.3.14 gegeven voorzieningen niet conform deze voorschriften kunnen worden aangebracht kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste, gelijkwaardige voorzieningen.

1.3.16 Het vullen van een foliebassin mag uitsluitend plaatsvinden met een vaste vulleiding, tenzij de folie ter plaatse van de uitmonding van de vulleiding tegen beschadigd raken beschermd is.

1.3.17 Een foliebassin zonder afdekking mag uitsluitend op of nabij de bodem van het bassin worden gevuld.

1.3.18 Voorschrift 1.3.17 is niet van toepassing indien een foliebassin is gelegen:

- a. op meer dan 100 m afstand van een woning van derden, die behoort tot een inrichting als bedoeld in artikel 1, sub XXIV van het Hinderbesluit of een woning die behoort tot een inrichting waar melkrundvee wordt gehouden;
- b. op meer dan 200 m afstand van een gevoelig object of een woning van derden, niet zijnde een woning als bedoeld onder a;
- c. op meer dan 350 m afstand van de bebouwde kom.

1.3.19 Een foliebassin dat niet is afgedekt, mag niet verder zijn gevuld dan tot 0,20 m onder de rand.

1.3.20 Controle op mestdichtheid van de afdichtingsfolie moet plaatsvinden binnen vijf jaar nadat de folie is aangebracht, of, indien deze termijn bij het van toepassing worden van de voorschriften van dit besluit reeds is verstreken, binnen één jaar na het tijdstip waarop de voorschriften van dit besluit van toepassing worden. Uiterlijk binnen vijf jaar na de laatste controle moet de controle op mestdichtheid zijn herhaald. Bovendien moet een controle worden uitgevoerd zo vaak de omstandigheden daartoe aanleiding geven en in ieder geval bij een redelijk vermoeden dat de afdichtingsfolie beschadigd is. De controle dient te worden uitgevoerd door of namens een door de Raad voor Certificatie voor dit werk erkend instituut, door het bevoegd gezag of een door het bevoegd gezag geaccepteerde deskundige. Een bewijs van de beoordeling op mestdichtheid, afgegeven door of namens degene die de beoordeling heeft uitgevoerd, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

1.3.21 Indien een afdichtingsfolie wordt vervangen zijn op de nieuw aan te brengen afdichtingsfolie de bepalingen 2.1.1 tot en met 2.1.8 en 2.3.1 tot en met 2.3.5 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990» van toepassing. Een door de installateur van de folie afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepalingen wordt voldaan, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode bedraagt voor een nieuw aan te brengen afdichtingsfolie tien jaar.

1.3.22 Indien een kruinslab wordt vervangen is op de nieuw aan te brengen kruinslab de bepaling 2.3.5 van de door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij uitgegeven publikatie «Bouwtechnische richtlijnen mestbassins 1990» van toepassing. Een door de installateur van de kruinslab afgegeven verklaring, waaruit blijkt dat aan de bedoelde bepaling wordt voldaan en waarin de referentieperiode voor de kruinslab is aangegeven, moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De referentieperiode moet voor een nieuw aan te brengen kruinslab ten minste vijf jaar bedragen.

2. De opslag van veevoeder

2.1 De voorschriften 2.2 tot en met 2.6 zijn van toepassing op een opslag van veevoederprodukten anders dan in een torensilo.

2.2 Een kuilvoeropslag van gras of snijmaïs moet zijn gelegen op ten minste 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object. Voor een kuilvoeropslag die reeds aanwezig was vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit geldt dit met ingang van drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit.

2.3 Voorschrift 2.2 is niet van toepassing op een kuilvoeropslag die reeds aanwezig was voor de inwerkingtreding van dit besluit en die is gelegen op ten minste 10 m van een woning van derden of een gevoelig object, indien verplaatsing van de kuilvoeropslag binnen de bouwkegel het in werking houden van de melkrundveehouderij onmogelijk maakt of onnodig beperkt. In dat geval kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen met betrekking tot het afgedekt houden van de kuilvoeropslag.

2.4 Indien een kuilvoeropslag van gras of snijmaïs of een opslag van voederprodukten met een droge stofgehalte lager dan 60%, niet zijnde knol- of wortelgewassen of fruit, op minder dan 50 m afstand gelegen is van een woning van derden of een gevoelig object, moet deze blijvend zijn afgedekt met een kunststoffolie, behoudens tijdens het uithalen van het produkt. Bij een kuilvoeropslag mag de afdekking aan de zijde waar zelfvoeding plaatsvindt, ontbreken. Eventuele beschadigingen aan het afdekfolie moeten zo spoedig mogelijk worden gerepareerd.

2.5 Onverminderd het gestelde in voorschrift 2.4 moeten bij kuilvoeropslagen van gras, die zijn gelegen op minder dan 50 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object, de volgende maatregelen in acht worden genomen:

1°. het uitgehaalde kuilvoer moet direct in de stal, dan wel in een afgesloten ruimte geplaatst worden, of op zodanige wijze worden afgedekt dat geen stankoverlast kan plaatsvinden;

2°. direct na het uithalen van het kuilvoer moet de kuil door middel van kunststoffolie, vastgelegd met zandslurven of een hieraan gelijkwaardige voorziening, toegedekt worden;

3°. eventuele restanten van het kuilvoer moeten direct van het terrein van de inrichting afgevoerd worden, dan wel op zodanige wijze worden opgeslagen dat geen stankoverlast kan plaatsvinden.

Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen, inhoudende het voldoen aan andere, aan de omstandigheden aangepaste maatregelen, die uit het oogpunt van het voorkomen en beperken van stankhinder gelijkwaardig zijn aan de onder 1° tot en met 3° bedoelde maatregelen.

2.6 Voor een kuilvoeropslag van gras als bedoeld in voorschrift 2.5 behoeven de maatregelen genoemd onder punt 1° tot en met 3° van dit voorschrift niet in acht te worden genomen indien:

1°. de kuilvoeropslag is gelegen op ten minste 25 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object; en

2°. een analyserapport van de betreffende kuilvoeropslag overgelegd kan worden waaruit blijkt dat de opslag een droge stofgehalte hoger dan 30% en een boterzuurgehalte in de droge stof lager dan 2,5% bezit, dan wel een droge stofgehalte hoger dan 30% en een ammoniakfractie lager dan 25 bezit.

De monsternamen en analyses (droge stofgehalte en boterzuurgehalte of ammoniakfractie) moeten ten minste 4 weken na het inkuielen zijn verricht door de Stichting Bedrijfslaboratorium voor Grond- en Gewasonderzoek te Oosterbeek of de Stichting Bedrijfslaboratorium voor Gewasonderzoek te Leeuwarden.

3. Gebruik van gasflessen

3.1 Gasflessen waarvan de goedkeuring door de Dienst voor het Stoomwezen, een door de Dienst geaccepteerde deskundige of een ingevolge de EEG-kaderrichtlijn 76/767/EEG alsmede de daarop berustende bijzondere richtlijnen 84/525, 84/526 en 84/527/EEG aangewezen instantie niet of blijkens de ingeponste datum niet tijdig heeft plaatsgevonden, mogen niet in de inrichting aanwezig zijn. De beproeving van gasflessen moet periodiek zijn herhaald overeenkomstig de termijnen, aangegeven in het VLG.

3.2 Gasflessen mogen slechts zijn gevuld met het gas waarvoor zij zijn beproefd en waarvan de naam op de fles is aangebracht.

Het voorhanden hebben en het gebruik van gasflessen die zijn gevuld met autogas, is verboden, evenals het voorhanden hebben en het gebruik

van vloeibaar gas in autogastanks anders dan voor de tractie van motorvoertuigen.

3.3 Gasflessen moeten steeds gemakkelijk bereikbaar zijn en mogen niet in de onmiddellijke nabijheid van andere brandgevaarlijke stoffen zijn opgesteld.

3.4 In de inrichting mogen niet meer gasflessen aanwezig zijn dan voor een goede bedrijfsvoering noodzakelijk is.

4. Afvalstoffen

4.1 Afvalstoffen mogen niet binnen de inrichting worden verbrand, behoudens voor zover ingevolge een gemeentelijke verordening verbranden van uit de inrichting afkomstige afvalstoffen is toegestaan.

4.2 Afvalstoffen, niet zijnde snoeihout, bladeren en soortgelijke afvalstoffen, mogen niet in de bodem terecht kunnen komen of in de bodem worden gebracht. Het bewaren of bezigen van afvalstoffen op de bodem moet zodanig geschieden dat geen verontreiniging kan optreden.

4.3 Afvalstoffen, niet zijnde snoeihout, bladeren en soortgelijke afvalstoffen, moeten op gezette tijden uit de inrichting worden afgevoerd. Het afvoeren moet zodanig geschieden dat zich geen afval in of buiten de inrichting kan verspreiden.

4.4 Het bewaren van afvalstoffen moet op ordelijke en nette wijze geschieden. Van afvalstoffen afkomstige geur mag zich niet buiten de inrichting kunnen verspreiden.

4.5 Een riolering voor de afvoer van afvalwater moet vloeistofdicht zijn uitgevoerd.

5. Bodembescherming

5.1 Het is verboden vloeistoffen definitief in de bodem te brengen, met uitzondering van oppervlaktewater, hemelwater of drinkwater, indien daaraan geen verontreinigende stoffen zijn toegevoegd, de concentratie verontreinigende stoffen niet door een bewerking van het water is toegenomen en daaraan geen warmte is toegevoegd.

5.2 Indien blijkt dat de bodem is verontreinigd of aangetast, anders dan ten gevolge van een ongewoon voorval in de zin van artikel 22 van de Wet bodembescherming (Stb. 1986, 374), dient degene die de inrichting drijft, dit onverwijld te melden aan het bevoegd gezag.

Er moeten in deze gevallen onverwijld maatregelen worden genomen ten einde de verontreiniging, de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken.

Een voornemen tot bodemsanering over te gaan moet ten minste een maand voordat de sanering plaatsvindt, worden gemeld aan gedeputeerde staten van de betrokken provincie. Bij deze melding moeten gegevens worden verstrekt omtrent de resultaten van met het oog op de sanering verricht onderzoek en het tijdstip waarop met de sanering zal worden aangevangen.

6. Geluidhinder

6.1 Het equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige vast opgestelde toestellen, mag ter plaatse van

woningen van derden, andere geluidgevoelige bestemmingen en – voor zover binnen een afstand van 50 m van de inrichting geen woningen van derden of geluidgevoelige bestemmingen aanwezig zijn – op enig punt 50 m van de inrichting, niet meer bedragen dan het referentieniveau ter plaatse, met dien verstande dat:

- a. het equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer mag bedragen dan:
50 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
45 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
40 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur;
- b. het equivalente geluidsniveau niet minder behoeft te bedragen dan:
40 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
35 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
30 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

6.2 In afwijking van voorschrift 6.1 mag voor inrichtingen die reeds zijn opgericht vóór de datum waarop dit besluit op die inrichting van toepassing wordt, het equivalente geluidsniveau (LAeq) niet meer bedragen dan:

- 55 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
- 50 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
- 45 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur;

met dien verstande dat, indien ten behoeve van die inrichting een hinderwetvergunning is verleend, het equivalente geluidsniveau niet hoger mag zijn dan de waarde die is vastgelegd in de voor die inrichting verleende vergunning of die met de in die vergunning verlangde akoestische voorzieningen en in acht te nemen gedragsregels wordt bereikt; dit geldt niet voor zover dat equivalente niveau hoger is dan de waarde, vermeld in de aanhef van dit voorschrift, of lager is dan de waarde, vastgelegd in voorschrift 6.1, onder b.

Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de toelaatbare equivalente geluidsniveaus betreffende de inrichting; dit niveau mag echter niet hoger zijn dan het equivalente geluidsniveau, vermeld in de aanhef van dit voorschrift, en niet lager dan het niveau, vastgelegd in voorschrift 6.1, onder b; deze nadere eisen mogen het in werking hebben van de inrichting niet onmogelijk maken of onnodig beperken.

6.3 Onverminderd de voorschriften 6.1 en 6.2 mogen incidentele verhogingen van geluidsniveaus, die een gevolg zijn van de in de inrichting aanwezige vast opgestelde toestellen en installaties, en gemeten in de meterstand «fast», in de regel niet groter zijn dan 10 dB boven de getalswaarde van het overeenkomstig de voorschriften 6.1 of 6.2 toegelaten equivalente geluidsniveau (LAeq). Zij mogen in ieder geval als piekwaarde niet meer bedragen dan:

- 70 dB(A) tussen 06.00 en 19.00 uur;
- 65 dB(A) tussen 19.00 en 22.00 uur;
- 60 dB(A) tussen 22.00 en 06.00 uur.

6.4 Het voorschrift 6.3 is niet van toepassing op het laden en lossen ten behoeve van de melkrundveehouderij voor zover dit plaatsvindt tussen 06.00 en 19.00 uur.

6.5 Controle op of berekening van de in de voorschriften 6.1, 6.2 en 6.3 vastgelegde geluidsniveaus moet geschieden overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01», van maart 1981, uitgegeven door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Ook de beoordeling van de meetresultaten moet overeenkomstig deze handleiding plaatsvinden.

6.6 Indien metingen ter plaatse van de in voorschrift 6.1 bedoelde woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen dan wel op de in dat voorschrift bedoelde afstand niet mogelijk zijn vanwege stoorgeluidsniveaus, kan het bevoegd gezag een nadere eis stellen, inhoudende de vaststelling van referentiepunten waar metingen wel mogelijk zijn en moeten worden verricht. Daarbij kan het bevoegd gezag geluidsniveaus vaststellen, die niet mogen worden overschreden en die zijn afgeleid van de in de voorschriften 6.1, 6.2 en 6.3 genoemde niveaus.

6.7 Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en de gedragsregels die in acht moeten worden genomen ten einde aan de voorschriften 6.1 tot en met 6.4 te voldoen.

7. Elektrische installatie

7.1 De elektrische installatie moet voldoen aan NEN 1010. Indien ruimten aanwezig zijn met gasontploffingsgevaar moet de daar aanwezige elektrische installatie bovendien voldoen aan NEN 3410.

8. Gasdrukregel- en meetinstallaties en aardgasgestookte installaties

8.1 Voor zover in deze bijlage niet anders is bepaald, moeten de uitvoering van een gasdrukregel- en meetinstallatie en die van een aardgasinstallatie als gedefinieerd in NEN 1078, alsmede die van de ruimten waarin deze installaties zijn opgesteld, voldoen aan de Aansluitvoorwaarden Gas 1979 van de Vereniging van Exploitanten van Gasbedrijven in Nederland (VEGIN), uitgave 1979.

9. Bewaren van bestrijdingsmiddelen, K1-, K2- en K3-vloeistoffen en chemicaliën in emballage

9.1 De verpakking van K1-, K2- en K3-vloeistoffen en van andere chemicaliën moet dicht zijn, geschikt voor de desbetreffende stof en voldoende sterk. Bewaring van voornoemde stoffen is niet toegestaan in trappehuizen van gebouwen en op plaatsen die kunnen dienen als vluchtweg in geval van brand of anderszins.

9.2 In de inrichting mogen niet meer K1-, K2- en K3-vloeistoffen en andere chemicaliën aanwezig zijn dan voor een goede bedrijfsvoering noodzakelijk is.

9.3 Bestrijdingsmiddelen moeten worden bewaard overeenkomstig de artikelen 8 t/m 12 van het Bestrijdingsmiddelenbesluit (Stb. 1964, 328).

10. Gedragsvoorschriften

10.1 Het gebruik als brandstof van al dan niet bewerkte afgewerkte olie in de zin van de Wet chemische afvalstoffen (Stb 1976, 214) is niet toegestaan.

10.2 De inrichting moet schoon worden gehouden en moet in goede staat van onderhoud verkeren.

10.3 Het aantrekken van insecten, knaagdieren en ander ongedierte moet zo veel mogelijk worden voorkomen. Zo vaak de omstandigheden daartoe aanleiding geven, moet doelmatige bestrijding van insecten, knaagdieren en ander ongedierte plaatsvinden.

10.4 Tijdens het pneumatisch vullen van voedersilo's moeten maatregelen zijn getroffen om verspreiding van stof buiten de inrichting te voorkomen.

10.5 Degene die de inrichting drijft, is overigens gehouden te doen en na te laten hetgeen redelijkerwijs gevegd kan worden om gevaar, schade of hinder buiten de inrichting te voorkomen of te beperken.

11. Ongewone voorvallen

11.1 Indien zich een ongewoon voorval voordoet, waardoor giftige of anderszins gevaarlijke, schadelijke of hinder veroorzakende stoffen buiten de inrichting zijn gekomen dan wel kunnen komen, moeten zo spoedig mogelijk maatregelen worden getroffen om de nadelige gevolgen van dat voorval zoveel mogelijk te voorkomen, te beperken en ongedaan te maken.

Van een en ander moet terstond worden kennis gegeven aan het bevoegd gezag.

12. Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in ondergrondse stalen tanks (nieuwe installaties)

12.1 De voorschriften 12.2 tot en met 12.10 zijn van toepassing op de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in van staal vervaardigde ondergrondse tanks die zijn of worden geplaatst na het tijdstip waarop dit besluit van toepassing wordt op de inrichting.

12.2 De tank moet zijn uitgevoerd en zijn geïnstalleerd overeenkomstig CPR 9-1, hoofdstuk 5.1. De tank moet bovendien zijn geïnstalleerd door een KIWA-erkend installateur. Daarbij moet gebruik worden gemaakt van controlelijsten die daartoe zijn vastgesteld door Onze Minister.

12.3 Een KIWA-keurverklaring moet aan het bevoegd gezag worden overgelegd vóór het plaatsen van de tank.

12.4 Een bodemweerstandrapport alsmede het installatiecertificaat moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd vóór het in gebruik nemen van de installatie.

12.5 Indien de specifieke elektrische weerstand van de grond minder is dan 100 Ohm.m moet de ondergrondse installatie tegen corrosie worden beschermd door middel van een kathodische bescherming als omschreven in voorschrift 5.1.3.2 van CPR 9-1.

12.6 Een kathodische bescherming moet buiten de jaarlijkse controle, binnen 3 maanden na het aanbrengen van deze bescherming door of namens het KIWA worden gecontroleerd. Indien bij deze controle blijkt, dat de kathodische beschermingsinstallatie niet goed geïnstalleerd is, moet deze worden hersteld of vervangen. Een door of namens het KIWA afgegeven bewijs van deze controle, alsmede de resultaten hiervan moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

12.7 Van de controle van de bekleding en de beproeving van de dichtheid, als bedoeld in de voorschriften 5.1.4.4 en 5.1.4.5 van CPR 9-1, moet tijdig kennis worden gegeven aan het bevoegd gezag zodat het bevoegd gezag in de gelegenheid is om bij de controle respectievelijk de beproeving aanwezig te zijn.

12.8 Het vulpunt moet zodanig zijn gelegen dat geen gevaar voor aanrijding bestaat, noch op andere wijze gevaar of schade is te duchten in de omgeving. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de ligging van het vulpunt alsmede aan het opstelpunt van de tankauto.

12.9 Een vulpunt mag zich niet bevinden binnen een gebouw noch op minder dan 2 m afstand van de horizontale projectie van een tank.

12.10 Tot op 7,5 m van de tank mag geen beplanting aanwezig zijn, waarvan de wortels in de bekleding van de tank kunnen groeien, tenzij de tank hiertegen is beschermd. Het toepassen van kunststoffolies is verboden.

13. Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in ondergrondse stalen tanks (bestaande installaties)

13.1 De voorschriften 13.2 tot en met 13.13 zijn van toepassing op de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in van staal vervaardigde ondergrondse tanks die zijn geplaatst voor het tijdstip waarop dit besluit van toepassing wordt op de inrichting.

13.2 De tank moet zijn uitgevoerd en zijn geïnstalleerd overeenkomstig CPR 9-1, hoofdstuk 5.2.

13.3 Indien de specifieke elektrische weerstand van de grond minder is dan 100 Ohm.m moet de ondergrondse installatie tegen corrosie worden beschermd door middel van een kathodische bescherming als omschreven in voorschrift 5.1.3.2 van CPR 9-1.

13.4 In de inrichting moeten de volgende certificaten en meetrapporten aanwezig zijn:

- a. de KIWA-keurverklaring dan wel de KIWA-garantiemerkverklaring, afgegeven door of namens het KIWA;
- b. het installatiecertificaat, afgegeven door of namens het KIWA;
- c. de door of namens het KIWA afgegeven bewijzen betreffende de jaarlijkse controle op de goede werking van de kathodische bescherming, tenzij op grond van een bodemweerstandrapport van het KIWA kan worden aangetoond dat een kathodische bescherming niet nodig is.

13.5 Indien één of meerdere van de in voorschrift 13.4 genoemde certificaten ontbreken, moet uiterlijk 6 maanden na het tijdstip waarop de voorschriften van dit besluit op de inrichting van toepassing worden, een introductiekeuring van de tank en de ondergrondse leidingen door of namens het KIWA worden uitgevoerd.

13.6 Indien blijkt een inwendige inspectie, als bedoeld in voorschrift 5.2.3.3 van CPR 9-1, de tank is afgekeurd, moet

- a. dit terstond worden gemeld aan het bevoegd gezag;
- b. de vloeistof uiterlijk binnen twee maanden zijn verwijderd;
- c. de lege tank uiterlijk binnen vier maanden zijn verwijderd;
- d. worden nagegaan of bodemverontreiniging is opgetreden.

Indien het verwijderen van een tank niet mogelijk is of onevenredig hoge kosten met zich meebrengt, kan de tank op een andere wijze definitief buiten gebruik worden gesteld. De voorgenomen wijze van buiten gebruik stellen dient te worden gemeld aan het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de te gebruiken methode van buiten gebruik stellen.

13.7 Indien blijkens de beproeving op dichtheid, als bedoeld in voorschrift 5.2.3.3 van CPR 9-1, de tankinstallatie is afgekeurd, moet

- a. dit terstond worden gemeld aan het bevoegd gezag;
- b. de vloeistof onmiddellijk worden verwijderd;
- c. worden nagegaan of bodemverontreiniging is opgetreden.

Indien de installatie niet wordt gerepareerd of niet kan worden gerepareerd, moet de lege tank uiterlijk binnen vier maanden worden verwijderd.

Indien het verwijderen van een tank niet mogelijk is of onevenredig hoge kosten met zich meebrengt, kan de tank op een andere wijze definitief buiten gebruik worden gesteld. De voorgenomen wijze van buiten gebruik stellen dient te worden gemeld aan het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de te gebruiken methode van buiten gebruik stellen.

Reparatie van de installatie moet binnen vier maanden plaatsvinden.

13.8 Indien uit de beoordeling, als bedoeld in voorschrift 5.2.3.4 van CPR 9-1, blijkt dat de bekleding van de tanks of leidingen niet meer in goede staat is te brengen, is de installatie afgekeurd en moet

- a. dit terstond worden gemeld aan het bevoegd gezag;
- b. de vloeistof uiterlijk binnen twee maanden zijn verwijderd;
- c. de lege tank uiterlijk binnen vier maanden zijn verwijderd;
- d. worden nagegaan of bodemverontreiniging is opgetreden.

13.9 Een door of namens het KIWA afgegeven bewijs betreffende de uitvoering van de in voorschrift 13.5 bedoelde beoordeling, alsmede de resultaten hiervan moeten direct nadat de beoordeling heeft plaatsgevonden aan het bevoegd gezag worden overgelegd. Uiterlijk 6 maanden nadat de beoordeling heeft plaatsgevonden moet een door of namens het KIWA afgegeven bewijs, waaruit blijkt dat de installatie aan de voorschriften voldoet, worden overgelegd aan het bevoegd gezag, behoudens wanneer de installatie overeenkomstig voorschrift 15.1.9 definitief buiten gebruik is gesteld.

Indien het verwijderen van een tank niet mogelijk is of onevenredig hoge kosten met zich meebrengt, kan de tank op een andere wijze definitief buiten gebruik worden gesteld. De voorgenomen wijze van buiten gebruik stellen dient te worden gemeld aan het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de te gebruiken methode van buiten gebruik stellen.

13.10 Voorschrift 12.6 is van overeenkomstige toepassing indien naar aanleiding van de beoordeling als bedoeld in voorschrift 13.5 een nieuwe kathodische bescherming wordt aangelegd.

13.11 Het vulpunt moet zodanig zijn gelegen dat geen gevaar voor aanrijding bestaat, noch op andere wijze gevaar of schade is te duchten in de omgeving. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de ligging van het vulpunt alsmede aan de opstelplaats van de tankauto.

13.12 Een vulpunt mag zich niet bevinden binnen een gebouw noch op minder dan 2 m afstand van de horizontale projectie van een tank.

13.13 Tot op 7,5 m van de tank mag geen beplanting aanwezig zijn, waarvan de wortels in de bekleding van de tank kunnen groeien, tenzij de tank hiertegen is beschermd. Het toepassen van kunststoffolies is verboden.

14. Voorschriften voor leidingen en appendages van ondergrondse tanks bestemd voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie (nieuwe en bestaande installaties)

14.1 Leidingen en appendages moeten zijn uitgevoerd en zijn geïnstalleerd overeenkomstig CPR 9-1, hoofdstuk 5.3. De leidingen moeten bovendien worden geïnstalleerd door een KIWA-erkend installateur. Daarbij moet gebruik worden gemaakt van controle-lijsten die daartoe zijn vastgesteld door Onze Minister.

14.2 Ontluchtingsleidingen moeten zijn uitgevoerd en geïnstalleerd overeenkomstig voorschrift 5.3.3 van CPR 9-1. Ter voorkoming van overlast of explosiegevaar kan het bevoegd gezag ten aanzien van de plaats van de ontluchting nadere eisen stellen.

15. Gebruiksvoorschriften voor ondergrondse tankinstallaties voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie

15.1 Algemeen

15.1.1 Alle in enig voorschrift vermelde certificaten, meetrapporten, controle-lijsten en schriftelijke uitslagen van keuringen betreffende ondergrondse tankinstallaties voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie moeten binnen de inrichting aanwezig zijn.

Afschriften hiervan moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

15.1.2 In de inrichting moet een plattegrond aanwezig zijn, waarop de ligging van de tank(s), leidingen en appendages is aangegeven; eventuele wijzigingen moeten terstond op de plattegrond worden bijgewerkt en gedateerd.

15.1.3 Onverminderd het gestelde in voorschrift 5 moet, indien een redelijk vermoeden bestaat dat een tank of een leiding lek is of in slechte toestand verkeert, deze terstond door of namens het KIWA op dichtheid worden onderzocht. Een lekke tank moet direct worden geledigd en onbruikbaar worden gemaakt en mag niet meer worden gevuld. Leidingen, waarvan geconstateerd is dat ze in slechte toestand verkeren moeten direct worden vervangen. Indien bovenbedoeld onderzoek heeft plaatsgevonden moeten de resultaten hiervan door middel van een door of namens het KIWA afgegeven verklaring worden overgelegd aan het bevoegd gezag.

15.1.4 Een tank mag voor ten hoogste 98% met vloeistof worden gevuld.

15.1.5 Alvorens met het vullen wordt begonnen moet de mate van vulling nauwkeurig worden vastgesteld. Het opnemen van de vloeistof-inhoud moet kunnen geschieden in de peilbuis, die behoudens tijdens het peilen gesloten moet zijn.

Peilstokken mogen niet zijn vervaardigd van een metaal dat edeler is dan staal. Nadat de mate van vulling is vastgesteld, moet de te vullen hoeveelheid worden ingesteld op een debietmeter, die het vullen automatisch stopt indien de ingestelde hoeveelheid is afgeleverd. Indien meerdere tanks aan elkaar zijn gekoppeld, mag de te vullen tank tijdens het vullen niet in open verbinding staan met de andere tanks.

15.1.6 Het vullen van een tank uit een tankwagen moet geschieden door een zowel aan de aanvoerende tankwagen als aan de vulleiding

gekoppelde losslang. De tankwagen moet tijdens het lossen in de open lucht zijn opgesteld; de motor van de tankwagen mag gedurende het aan- en afkoppelen van de losslang(en) niet in werking zijn. Het vullen van een tank moet zonder lekken of morsen van vloeistof geschieden.

Tijdens het vullen mag de peilgelegenheid niet zijn geopend.

15.1.7 Een tank, geplaatst na het tijdstip waarop dit besluit van toepassing is geworden op de inrichting, moet zijn voorzien van een beveiliging zoals bedoeld in voorschrift 5.4.1.8, van CPR 9-1.

Een tank, geplaatst vóór het tijdstip waarop dit besluit van toepassing is geworden op de inrichting, moet uiterlijk 5 jaar na dit tijdstip zijn voorzien van bovengenoemde beveiliging.

15.1.8 Onmiddellijk nadat de vloeistof in een tank is overgebracht en de slang is losgekoppeld moet de vulleiding met een goed sluitende dop worden gesloten.

15.1.9 Indien de ondergrondse opslagtank buiten gebruik wordt gesteld, moet:

- a. dit terstond worden gemeld aan het bevoegd gezag;
- b. de vloeistof binnen twee maanden uit de tank zijn verwijderd;
- c. de geleedigde tank binnen vier maanden zijn verwijderd;
- d. worden nagegaan of bodemverontreiniging is opgetreden.

Indien het verwijderen van een tank niet mogelijk is of onevenredig hoge kosten met zich meebrengt, kan de tank op een andere wijze definitief buiten gebruik worden gesteld. De voorgenomen wijze van buiten gebruik stellen dient te worden gemeld aan het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de te gebruiken methode van buiten gebruik stellen.

15.1.10 Het vervangen en repareren van gedeelten van de installatie moet geschieden volgens de voorschriften in de hoofdstukken 12 en 14 door een KIWA-erkend installateur.

Na het vervangen of repareren moeten herkeuringen van de vervangen of gerepareerde gedeelten worden uitgevoerd conform de dichtheidscontrole in het voorschrift 5.2.3.3 en de uitwendige beoordeling in het voorschrift 5.2.3.4 van CPR 9-1.

15.1.11 Buiten de in voorschrift 15.2.2 vermelde controle moet de tank bij iedere vulling worden gecontroleerd op de aanwezigheid van water. Indien water wordt aangetroffen, moet dit binnen 3 dagen zijn verwijderd.

15.2 Periodieke herkeuring tankinstallatie

15.2.1 Een kathodische bescherming moet jaarlijks op zijn goede werking worden gecontroleerd door of namens het KIWA. Een door of namens het KIWA afgegeven bewijs van deze controle, alsmede de resultaten hiervan, moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd.

15.2.2 Ten minste éénmaal per jaar moet een tank op de aanwezigheid van water en bezinsel worden gecontroleerd door of namens het KIWA. Eventueel aanwezig water of bezinsel moet worden verwijderd.

15.2.3 Van uit een tank verwijderd water moeten de elektrische geleidbaarheid en de zuurgraad worden geanalyseerd door of namens het KIWA. Een bewijs van de controle als bedoeld in voorschrift 15.2.2 en dit voorschrift, alsmede de resultaten hiervan moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd. De interpretatie van deze resultaten dient te

geschieden overeenkomstig voorschrift 5.4.2.3 van CPR 9-1.

Van de noodzaak tot een beoordeling van het inwendige van de tank moet terstond kennis worden gegeven aan het bevoegd gezag.

15.2.4 Indien een installatie, na een beoordeling op inwendige corrosie, lekdichtheid of uitwendige beschadiging, is afgekeurd, moet

- dit terstond worden gemeld aan het bevoegd gezag;
- de vloeistof onmiddellijk worden verwijderd;
- worden nagegaan of bodemverontreiniging is opgetreden.

Indien de installatie niet wordt gerepareerd of niet kan worden gerepareerd, moet de lege tank uiterlijk binnen vier maanden worden verwijderd. Indien het verwijderen van een tank niet mogelijk is of onevenredig hoge kosten met zich meebrengt, kan de tank op een andere wijze definitief buiten gebruik worden gesteld. De voorgenomen wijze van buiten gebruik stellen dient te worden gemeld aan het bevoegd gezag. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen ten aanzien van de te gebruiken methode van buiten gebruik stellen.

Reparatie van de installatie moet binnen vier maanden plaatsvinden.

15.2.5 Een tankinstallatie moet ten hoogste 15 jaar nadat deze is geïnstalleerd worden vervangen, tenzij de tankinstallatie wordt beoordeeld overeenkomstig voorschrift 5.2.3.3 en 5.2.3.4 van CPR 9-1. Een door of namens het KIWA afgegeven bewijs van deze beoordeling, alsmede de resultaten hiervan moeten aan het bevoegd gezag worden overgelegd. Indien de tankinstallatie niet wordt vervangen moet voornoemde beoordeling na ten hoogste 15 jaar worden herhaald.

16. Voorschriften voor de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in bovengrondse tanks met een inhoud van meer dan 200 liter en ten hoogste 5000 liter

16.1 Toepassingsgebied

16.1.1 De voorschriften 16.2.1 tot en met 16.2.17 zijn van toepassing op de opslag van gasolie, lichte stookolie en dieselolie in bovengrondse tanks met een inhoud van meer dan 200 liter tot ten hoogste 5000 liter.

16.2 Constructievoorschriften

16.2.1 De stijfheid en sterkte van een tank moeten voldoende zijn om schadelijke vervorming als gevolg van overdruk bij vulling of overvulling te voorkomen terwijl de dichtheid onder alle omstandigheden moet zijn verzekerd.

16.2.2 De ondersteunende constructie van een tank moet uit onbrandbaar materiaal bestaan. Op plaatsen waar kans op verzakking bestaat, moet een doelmatige fundering zijn aangebracht.

16.2.3 Een tank moet ten minste 3 m van een bewaarplaats van brandgevaarlijke stoffen zijn verwijderd, tenzij de wand van de bewaarplaats een brandwerendheid bezit van ten minste 60 minuten. De afstand tussen een tank en de erfscheiding moet ten minste 3 m bedragen.

De afstand tussen 2 tanks moet voldoende zijn ten behoeve van inspectie en onderhoud. De ontluchting van een tank dient buiten een gebouw te zijn gesitueerd.

16.2.4 Een tank moet zijn voorzien van een ontluchtingsleiding met een inwendige middellijn van ten minste 30 mm; de ontluchtingsleiding moet buiten uitmonden en tegen inregenen zijn beschermd.

16.2.5 Indien een niveau-aanwijzing of peilinrichting is aangebracht, moet deze zodanig zijn ingericht dat het uitstromen van vloeistof uit de tank, ook door verkeerde werking of door breuk, onmogelijk is.

16.2.6 In elke aansluiting op een tank beneden het hoogste vloeistof-niveau en in de toevoerleiding naar het verbruikstoestel moet zo dicht mogelijk bij de tankwand een metalen afsluiter zijn geplaatst. Deze moet zodanig zijn uitgevoerd dat duidelijk is te zien of de afsluiter is geopend, dan wel gesloten.

16.2.7 Het uitwendige van een tank en de leidingen moet afdoende tegen corrosie zijn beschermd.

16.2.8 Leidingen moeten bovengronds zijn gelegd.

16.2.9 Een tank moet zijn omgeven door een vloeistofdichte omwalling of muur. De omwalling of muur moet samen met de vloer een vloeistofdichte bak vormen; de inhoud van de vloeistofdichte bak moet ten minste gelijk zijn aan de inhoud van de tank. Deze omwalling of muur moet voldoende sterk zijn om weerstand te kunnen bieden aan de als gevolg van een lekkage optredende vloeistofdruk.

16.2.10 Indien zich binnen de omwalling of muur slechts één tank bevindt, moet de opnamecapaciteit ten minste gelijk zijn aan de tankinhoud. Zijn in een ruimte twee of meer tanks opgesteld, dan moet de opnamecapaciteit ten minste gelijk zijn aan de inhoud van de grootste tank, vermeerderd met 10% van de gezamenlijke inhoud van de overige tanks.

16.2.11 Hemelwater moet regelmatig uit de bak worden afgevoerd door een leiding waarin buiten en zo dicht mogelijk bij de omwalling of muur een afsluiter is aangebracht. Deze afsluiter moet gesloten worden gehouden en mag slechts voor het laten afvloeien van hemelwater worden geopend. Deze voorzieningen kunnen achterwege blijven, indien boven de vloeistofdichte bak een afdak is aangebracht, zodanig dat geen hemelwater in de bak kan komen, of indien een pompvoorziening is opgenomen die slechts voor het verpompen van hemelwater in bedrijf mag worden gesteld.

16.2.12 De gehele installatie van de tank en de leidingen moet vloeistofdicht zijn, hetgeen voor het in gebruik nemen of na een grote reparatie, door een beproeving moet worden aangetoond. Deze beproeving moet geschieden door de tank en de leidingen geheel met water te vullen of door de tank en de leidingen af te persen met een overdruk van 30 kPa met lucht of 200 kPa met water. Indien bij de beproeving een lekkage of een andere ongerechtigheid wordt geconstateerd mag de tank niet in gebruik worden gesteld. Voor de beproeving moet tijdig worden kennis gegeven aan het bevoegd gezag, zodat het bevoegd gezag in de gelegenheid is om bij de beproeving aanwezig te zijn.

16.2.13 Het vullen van of aftappen uit een tank moet zonder morsen geschieden.

16.2.14 Een tank mag slechts voor 95% worden gevuld.

16.2.15 Onmiddellijk nadat de vloeistof in een tank is overgebracht en de losslang is afgekoppeld, moet de vulopening of vulleiding met een goed sluitende dop of afsluiter worden afgesloten.

16.2.16 Leidingen, met uitzondering van flexibele verbindingstukken, moeten zijn vervaardigd van metaal van voldoende mechanische sterkte. De verbindingen moeten onder alle omstandigheden even sterk zijn als de rest van de leiding.

16.2.17 De omgeving van een tank moet vrij van brandgevaarlijke stoffen worden gehouden. De begroeiing in de omgeving van een buiten opgestelde tank moet kort worden gehouden.

17. Afleverpompen voor motorbrandstoffen

17.1 Een elektrische pomp ten behoeve van motorbrandstoffen, zoals dieselolie, moet in de buitenlucht zijn opgesteld.

17.2 Een pomp moet zodanig zijn geplaatst en de afleverslang moet zodanig zijn bemeten dat de aflevering aan een voertuig nimmer kan plaatsvinden binnen 1 m afstand van een ondergrondse tank.

17.3 Een pomp moet zodanig zijn ingericht dat hetzij slechts gedurende een daartoe strekkende opzettelijke bediening van de vulafsluiter vloeistof uit de pomp kan stromen, hetzij de aflevering van vloeistof automatisch stopt als het reservoir waaraan wordt afgeleverd, vrijwel is gevuld. In het laatste geval moeten aan de vulafsluiter voorzieningen zijn getroffen, waardoor deze sluit bij een lichte schok, bijvoorbeeld ten gevolge van vallen.

17.4 Indien geen toezicht wordt gehouden, moet een pomp zijn afgesloten zodat onbevoegden deze niet in werking kunnen stellen.

17.5 Bij het plotseling sluiten van de vulafsluiter moet een eventueel optredende drukstoot kunnen worden opgevangen.

17.6 Voor de toepassing van voorschrift 7.1 moet de elektrische installatie in en aan de pomp voldoen aan de voorschriften voor elektrische installaties in ruimten met gasontploffingsgevaar. Deze voorschriften zijn niet van toepassing voor het bovenste deel van de pompkast waarin het telwerk is aangebracht, mits zich in dit deel geen leidingen of onderdelen met vloeistof bevinden die bij lekkage gevaar opleveren.

Voor de elektrische installatie in het in het voorgaande bedoelde bovenste deel van de pompkast geldt dat het elektrisch materiaal bij normaal bedrijf geen vonkende delen mag bezitten, noch delen met een temperatuur die gevaar voor ontploffing opleveren.

17.7 Op de hoofdschakelaar waarmee de elektrische installatie in en aan de pompkast kan worden uitgeschakeld, moeten de schakelstanden duidelijk zijn aangegeven. Bij deze schakelaar moet duidelijk zijn vermeld, dat deze dient voor de pomp.

17.8 Behalve de in voorschrift 17.7 genoemde hoofdschakelaar moet voor het in- en uitschakelen van de elektromotor van een pomp bovendien in of aan de pompkast een schakelaar zijn aangebracht.

17.9 Aan de pompkast van een elektrische pomp mogen geen wandcontactdozen zijn aangebracht, terwijl aan de vulafsluiter of aan de afleverslang geen elektrische schakelaar aanwezig mag zijn.

17.10 De pompkast van een elektrische pomp moet voldoende zijn geventileerd; de uitsparing in de pompkast, waarin de vulafsluiter van de

afleverslang in ruststand wordt geborgen, moet gasdicht van het inwendige van de pompkast zijn afgesloten.

17.11 Het afleveren van vloeistof is verboden, indien daarbij wordt gerookt of enigerlei vuur of open kunstlicht aanwezig is, of de motor van het voertuig, waaraan de vloeistof wordt afgeleverd, in werking is.

17.12 Op of bij een pomp moet met duidelijk leesbare letters het opschrift zijn aangebracht: «VOERTUIGMOTOR AFZETTEN, ROKEN EN VUUR VERBODEN».

17.13 Nabij een pomp moet een draagbare poederblusser aanwezig zijn met een inhoud van ten minste 6 kg of een ander geschikt blusmiddel met eenzelfde bluscapaciteit.

Kennisgeving als bedoeld in de artikelen 4 en 5

Bij een kennisgeving als bedoeld in de artikelen 4, eerste en tweede lid, en 5, tweede lid, moeten de volgende gegevens worden verstrekt:

- a. naam en adres van degene die de melkrundveehouderij drijft;
- b. een opgave van het adres waar de melkrundveehouderij is of zal worden gevestigd;
- c. het voorgenomen tijdstip waarop de melkrundveehouderij of de uitbreiding of wijziging daarvan in werking wordt gebracht, dan wel de verandering van een daarin gebezigde werkwijze tot stand wordt gebracht;
- d. de gegevens waaruit kan worden afgeleid of omstandigheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder a, tweede, derde, vierde, zesde en zevende lid, zich voordoen en gegevens waaruit de noodzaak tot het stellen van nadere eisen kan blijken;
- e. een plattegrond van de melkrundveehouderij.

**BEHORENDE BIJ HET BESLUIT MELKRONDVEEHOUDERIJEN
HINDERWET**

Particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisaties

Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland «Schaep en Burgh» te 'S-GRAVELAND	Provinciale Vereniging voor Natuurbescherming «It Fryske Gea» te BEETSTERZWAAG
Stichting Het Groninger Landschap te GRONINGEN	Stichting Het Drentse Landschap te ASSEN
Stichting Het Overijssels Landschap te DALFSEN	Stichting Het Geldersch Landschap te ARNHEM
Stichting Het Utrechts Landschap te DE BILT	Stichting Het Noordhollands Landschap te OOSTZAAN
Stichting Het Zuidhollands Landschap te ROTTERDAM	Stichting Het Zeeuwse Landschap te HEINKENSZAND
Stichting Het Noordbrabants Landschap te HELVOIRT	Stichting Het Limburgs Landschap te VENLO
Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels te ZEIST	G. A. van der Lugt-Stichting te NEEDE
Stichting Edwina van Heek te ENSCHDEDE	Stichting Marke Vragenderveen te VRAGENDER
Stichting Het Flevolandschap te LELYSTAD	

**BEHORENDE BIJ HET BESLUIT MELKRONDVEEHOUDERIJEN
HINDERWET**

Voor de bepaling van het in de melkrondveehouderij aanwezige aantal mestvarkeneenheden (m.v.e.) worden onderstaande omrekeningsfactoren gebruikt.

	aantal dieren per m.v.e.
1. <i>Mestvarkens</i>	1
2. <i>Fokvarkens</i>	
2.1 Fokzeug en opfokzeug op vermeerderingsbedrijven (inclusief biggen en beren).	1,5
In de situatie dat per 10 fokzeugenplaatsen (dit zijn plaatsen voor guste fokzeugen, drachtige fokzeugen en fokzeugen met biggen) <i>niet meer dan</i> 33 biggenplaatsen voor <i>gespeende biggen</i> aanwezig zijn, worden de biggen niet apart gerekend. Voor dit geval geldt een omrekeningsfactor van 1,5 per fokzeug (dat wil zeggen dat 1,5 fokzeug overeenkomt met 1 mestvarkeneenheid).	
Als er <i>meer dan</i> 33 biggenplaatsen voor gespeende biggen per 10 fokzeugenplaatsen aanwezig zijn, geldt voor de biggenplaatsen <i>boven de</i> 33 een omrekeningsfactor van 1.	
Uiteraard blijft de omrekeningsfactor van 1,5 per fokzeug ook in deze situatie gelden.	
2.2 Opfokzeug op specifieke opfokbedrijven (gespecialiseerd bedrijf waar uitsluitend biggen zwaarder dan ± 22 kg worden opgefokt tot fokzeug; huisvesting en bezetting/m ² ongeveer gelijk aan mestvarkens).	1
3. <i>Vleeskalf</i> (witvleesproductie)	1
4. <i>Vleesstier</i>	2
5. <i>Pluimvee</i>	
5.1 Ouderdieren (legmoederdieren, slachtkuikenmoederdieren en hanen).	
5.1.1 Strooiselvloer (droge mest).	45
5.1.2 Roostervloer (dunne mest)	15
5.2 Legkippen	
5.2.1 Roostervloer (dunne mest)	15
5.2.2 Batterij	
– open mestopslag onder de batterij.	15
– regelmatige mestafvoer naar een afgesloten put.	30
– dagelijkse mestafvoer naar een afgesloten put.	60
5.2.3 Batterij met geforceerde mestdroging.	
– systemen met mestdroging d.m.v. ventilatoren, plafondwaaiers of een vergelijkbaar systeem (b.v. dieppitstal of highriseststal, kanalenstal, mestband-batterij met mestdroging).	60
5.2.4 Legkippen op de vloer gehuisvest met droge mest.	
– strooiselvloer (droge mest).	45
maximaal 7 dieren per m ² (zgn. scharrelkippen).	
5.3 Opfokkippen.	
Voor de verschillende systemen zie 5.2 legkippen.	
Voor opfokkippen kan de omrekeningsfactor voor legkippen bij de verschillende systemen met 1,2 worden vermenigvuldigd.	
– strooiselvloer (droge mest).	75
5.4 Mestkuikens en parelhoenders.	
Volledig strooisel.	100
5.5 Kalkoenen.	
Volledig strooisel.	60
Voor het bepalen van het aantal wordt uitgegaan van het aantal bij opzet.	
6. Schapen	
Op droge mest.	2

De bijlagen I, II, III en IV behoren bij het koninklijk besluit van 18 juni 1991, Stb. 324

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Deze algemene maatregel van bestuur (amvb) bevat algemene voorschriften ter voorkoming of beperking van allerlei vormen van gevaar, schade of hinder, die veroorzaakt kunnen worden door hinderwettelijke inrichtingen die behoren tot de categorie waarop dit besluit betrekking heeft, te weten bepaalde melkrundveehouderijen. De grondslag voor de in dit besluit gegeven regeling is te vinden in artikel 2a van de Hinderwet (Stb. 1981, 410).

De Hinderwet verbiedt een hinderwettelijke inrichting op te richten of in werking te hebben zonder een daarvoor verleende vergunning.

Artikel 2a biedt de mogelijkheid dit verbod op te heffen, als de voorschriften in de amvb in voldoende mate gevaar, schade of hinder tegengaan.

Aangenomen wordt dat de in deze amvb gegeven voorschriften toereikend zijn voor die gevallen, die op voldoende afstand van te beschermen objecten zijn gelegen en een bepaalde depositie van potentieel zuur, veroorzaakt door de emissie van ammoniak, niet overschrijden, zoals in het tweede, zesde en zevende lid van artikel 1 is vastgelegd. Voor deze gevallen is het verbod van artikel 2 van de Hinderwet opgeheven. Indien niet aan artikel 1 kan worden voldaan, is het uit een oogpunt van milieuhygiëne gewenst dat de melkrundveehouderij individueel kan worden beoordeeld, zodat voor deze gevallen de vergunningplicht blijft gehandhaafd. Op dit punt wordt onder artikel 1, tweede lid, in deze nota van toelichting nader ingegaan. In een aantal gevallen worden melkrundveebedrijven verplaatst als gevolg van activiteiten die ten algemene nutte plaatsvinden. Te denken valt aan verplaatsingen (met inbegrip van opschuivingen) in het kader van landinrichtingsprojecten, uitgifte van gronden, als gevolg van beëindiging door overdracht aan een publiekrechtelijk lichaam (onder meer om te voorzien in bepaalde saneringssituaties) in het kader van het zogenaamde bufferzonebeleid of ter verwezenlijking van doeleinden van natuur en landschap. Bij de beslissing inzake het al dan niet verlenen van een vergunning is van belang na te gaan of van een bovengenoemde verplaatsing sprake is. Bepaalt de amvb dat de plicht om een vergunning te hebben voor de betrokken inrichtingen komt te vervallen, dan kan men volstaan met een kennisgeving wanneer een melkrundveehouderij wordt opgericht of wanneer de werkzaamheden worden gewijzigd of uitgebreid.

Voor een inrichting die binnen de werkingssfeer van het besluit valt, vervalt een (eventueel) eerder verleende vergunning. Dit is niet uitdrukkelijk in de amvb bepaald, maar vloeit systematisch voort uit de voor artikel 2a van de Hinderwet gekozen opzet. Het recht om de inrichting in werking te mogen hebben wordt dan niet meer bepaald door een vergunning maar door het feit dat op de inrichting een amvb van toepassing is.

De voorschriften sluiten aan bij de praktijk van de vergunningverlening zoals die op dit moment gangbaar is. Daarbij is gekeken zowel naar de ervaring die de gemeenten op dit punt hebben als naar de kennis van bedrijven en adviesbureaus, die te maken hebben met het verlenen van hinderwetvergunningen. Beleidsontwikkelingen, onder meer gebaseerd op nieuwe milieuhygiënische inzichten en inzichten ten aanzien van natuur- en landschapsbescherming, kunnen tot aanpassing van dit besluit leiden.

In dit verband is van belang te wijzen op het beleid met betrekking tot de reductie van de ammoniak-emissie afkomstig van de veehouderijsector, zoals dit is vastgelegd in de regeringsbeslissing Plan van aanpak beperking ammoniak-emissie van de Landbouw (Kamerstukken II

1990/91, 18 225, nr. 42/43). In dit plan is aangegeven dat wordt overwogen na 1994 door middel van een wettelijke regelgeving een maximum vast te stellen voor de ammoniak-emissie per dierplaats (huisvestingsamvb's). Dit zal ook gelden voor de melkrundveehouderijen die onder dit besluit zijn komen te vallen en waarvoor de hinderwetvergunningplicht is opgeheven. De systematiek is dus dat de Hinderwet en de hierop gebaseerde amvb voor melkrundveehouderijen voorkomt dat de depositie op voor verzuring gevoelige gebieden ten gevolge van deze bedrijven toeneemt en dat het komende generieke beleid voor een reductie hiervan moet zorgdragen. Over de definitieve wijze van regelgeving en de materiële inhoud ervan moet nog onderzoek plaatsvinden. Mestopslagen die tot stand zijn gekomen na 1 juni 1987 kennen op grond van het Besluit mestbassins Hinderwet (Stb. 1990, 618) een afdekkingsplicht per 1 januari 1992. In het hierboven genoemde Plan van aanpak is aangegeven dat opslagen voor dunne rundveemest, gebouwd voor 1 juni 1987, per 1 januari 2000 moeten zijn afgedekt. Dit laatste moet nog in het Besluit mestbassins Hinderwet worden vastgelegd.

Verder wordt in het Plan van aanpak gesproken over het «Objectgericht Ammoniakbeleid». Het kan voorkomen dat bij de selectie van objecten die in aanmerking komen voor dit beleid ook melkrundveehouderijen betrokken zijn die nu onder deze amvb zijn komen te vallen. Extra maatregelen voor deze bedrijven of zelfs verplaatsing ervan liggen dan in de mogelijkheden. Met betrekking tot het Plan van aanpak dient ten slotte te worden opgemerkt dat, indien er gekomen kan en moet worden tot regionaal ammoniakbeleid, in die zin dat additionele technische maatregelen door de desbetreffende veehoudende bedrijven getroffen dienen te worden, dit ook kan gelden voor de in zo'n regio gelegen melkrundveehouderij, al of niet vallend onder deze amvb. Overigens kunnen ook ontwikkelingen op landbouwkundig gebied tot aanpassing van dit besluit leiden.

Het kan voor bestaande melkrundveehouderijen bezwaarlijk zijn ineens onder een ander voorschriftenregime te vallen. Dit besluit kent daarom in artikel 5 een overgangsregeling van een jaar voor melkrundveehouderijen die al opgericht waren op het moment dat deze amvb op hen van toepassing werd. Voor bepaalde voorschriften is in Bijlage I een ruimere overgangstermijn gesteld. Nieuw op te richten melkrundveehouderijen dienen direct te voldoen aan het bij of krachtens dit besluit bepaalde.

Naar schatting zullen in totaal ongeveer 30 000 hinderwetplichtige melkrundveehouderijen onder de werking van deze amvb vallen.

De bij deze amvb behorende voorschriften zijn vervat in bijlage I, waarin tevens een verklaring wordt gegeven van enkele veel gebruikte begrippen.

De definitieve afronding van het besluit heeft, nadat op 19 mei 1988 advies is uitgebracht door de Raad van State, geruime tijd in beslag genomen. Dit is in hoofdzaak veroorzaakt door de besluitvorming betreffende het relatief grote aantal melkrundveehouderijen zonder (geldige) hinderwetvergunning. Dit feit werd des te duidelijker door de informatie uit de aanvragen op grond van het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1990, 174) in de loop van het jaar 1990. Het Besluit melkrundveehouderijen Hinderwet is een afweging van de milieuhygiënische aspecten en de bestuurlijke en maatschappelijke belangen, hetgeen is verwoord in artikel 1, tweede lid. In de nota van toelichting met betrekking tot artikel 1, tweede lid, onderdelen c, d en e, wordt nader op de argumenten ingegaan.

Over de dereguleringsstoets wordt het volgende opgemerkt. Met deze amvb wordt beoogd de thans bestaande vergunningplicht ingevolge de Hinderwet voor een groot aantal inrichtingen te laten vervallen en te

vervangen door algemene regels. In het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieubeheer (Kamerstukken II 1982/83, 17 931, nr. 4) is geconcludeerd dat de totstandkoming van dergelijke amvb's bevorderd dient te worden.

Dat brengt een zekere mate van centralisatie mee, daar de voorschriften die tot dusverre door het bevoegd gezag aan de vergunning werden verbonden, thans door de centrale overheid worden gegeven.

De doelstelling van de onderwerpelijke amvb is het voorkomen van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting door middel van het stellen van algemene regels. De amvb richt zich met het afschaffen van het vergunningvereiste tot degene die de inrichting drijft.

De normstelling ligt in de amvb zelf vast. Slechts de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is gedelegeerd.

Een neveneffect van de amvb zal zijn dat de beleidslasten welke thans zijn gemoeid met de vergunningverlening, in de toekomst zullen verschuiven naar het terrein van de handhaving. Deze lasten zullen, evenals die welke thans met de handhaving gemoeid zijn, drukken op de lagere overheid. Te verwachten valt dat ten gevolge van de uitvoering van de amvb de bestuurlijke lasten in de administratieve sfeer zullen verminderen. De thans in het kader van de vergunningverlening geldende procedurele (onder meer inspraak) en inhoudelijke (formulering van voorschriften) verplichtingen zullen immers vervallen.

Naar mag worden aangenomen zullen de personele consequenties van invoering van de amvb neutraal zijn. De huidige hinderwetdiensten van de gemeenten zullen meer ruimte vrij krijgen om zich bezig te houden met handhaving. Problemen zullen zich naar verwachting dan ook op dat terrein niet voordoen. Wat de handhaving betreft moet nog worden opgemerkt dat ten behoeve van de gemeenten een checklist is opgesteld, die een vertaling inhoudt van de regels naar aandachtspunten voor een eerste controle van inrichtingen, voor periodieke controles en voor de behandeling van klachten. Met deze checklists en speciaal voor milieu-ambtenaren bestemde brochures wordt beoogd de handhaving van de algemene regels door het bevoegd gezag te stimuleren.

De amvb zelf kent geen sancties op overtreding ervan. De strafbepalingen van de Hinderwet zijn van toepassing, hetgeen betekent dat een overtreding wordt aangemerkt als economisch delict in de zin van de Wet op de economische delicten (Stb. 1950, K258).

In de amvb gaat het om voorschriften waartegen de Hinderwet geen mogelijkheid van beroep kent. Wel bestaat de mogelijkheid dat in een voorkomend geval nadere eisen worden gesteld en dat daartegen beroep wordt ingesteld. Een beschikking met nadere eisen is echter lang niet altijd nodig. Het aantal beroepen zal daardoor naar verwachting afnemen. Het beslag op het justitiële apparaat zal voor zover het de handhaving betreft, niet verminderen. Daarop kan zelfs een zwaarder accent komen te liggen.

In het actieprogramma deregulering ruimtelijke ordening en milieubeheer is aangegeven dat de voordelen van amvb's als de onderwerpelijke evident zijn:

«meer zekerheid omtrent de inhoud van de regelgeving, géén procedures, dus geen vertraging, ruimte voor de lagere overheden om de achterstand bij de uitvoering van de Hinderwet snel in te halen en daarbij aandacht te schenken aan die bedrijven die werkelijk problemen veroorzaken».

De amvb brengt met zich dat uitsluitend nog een vergunning vereist is, indien de inrichting niet valt binnen haar werkingssfeer.

De opstelling van de amvb vloeit rechtstreeks voort uit de wens de vergunningplicht op te heffen en te vervangen door algemene voorschriften.

De mate van detaillering van de voorschriften is bepaald door enerzijds de belangen van de burger, die gebaat is bij het voorkomen van gevaar, schade of hinder en anderzijds de belangen van het bedrijfsleven, dat niet met onnodige voorschriften geconfronteerd behoort te worden. Naar mijn mening is in de voorschriften het juiste evenwicht gevonden.

Verhouding Wet algemene bepalingen milieuhygiëne

In het voorstel van wet, houdende uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (vergunningen en algemene regels voor inrichtingen; procedures voor vergunningen en ontheffingen; handhaving) (verder te noemen: wetsvoorstel vergunningen en algemene regels), dat is ingediend bij de Tweede Kamer der Staten Generaal (Kamerstukken II 1988/89, 21 087, nrs. 1-3), wordt voorzien in het intrekken van de Hinderwet (artikel XVIII) en ook onder meer in het overnemen van het juridisch instrumentarium van die wet. Om de aansluiting tussen het oude en het nieuwe instrumentarium zo eenvoudig mogelijk te houden is in artikel XXII, tiende lid, een overgangsbepaling opgenomen die er toe strekt dat amvb's als de onderhavige zonder inhoudelijke wijzigingen gaan gelden als besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1988, 133). Wanneer dat voorstel tot wet is geworden zal dus de grondslag voor het Besluit melkrundveehouderijen Hinderwet, in de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne liggen.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1, eerste lid

Onderdeel a

Niet op iedere melkrundveehouderij is deze amvb van toepassing. De amvb is alleen van toepassing indien de inrichting hinderwetplichtig is op grond van het Hinderbesluit (Stb. 1980, 445). Dat is het geval indien in de melkrundveehouderij, naast melkrundvee, tevens mestkalveren, meststieren, varkens, paarden, dieren om te pelzen, pluimvee of konijnen bedrijfsmatig worden gehouden (rubriek XXIV van het Hinderbesluit). Een melkrundveehouderij is ook hinderwetplichtig wanneer er elektromotoren met een gezamenlijk vermogen van meer dan 1,5 kW zijn opgesteld of wanneer er bij voorbeeld sprake is van de bewaring van bestrijdingsmiddelen of van een bepaalde hoeveelheid brandbare gassen.

De bepalingen in artikel 1, eerste lid, onder a, tweede, derde, vierde, zesde en zevende lid, geven aan op welke melkrundveehouderijen die onder de Hinderwet vallen, deze amvb betrekking heeft. Daartoe is van deze groep bedrijven de hoofdactiviteit omschreven. Om exact aan te geven welke inrichtingen wel en welke niet onder deze amvb vallen, is onder a in punt 1° tot en met 15° een limitatieve opsomming gegeven van onderwerpen waarvoor beperkingen gelden. Hierbij gaat het onder andere om een maximum van het aantal mestvarkeneenheden zodat veehouderijen met een grotere neventak intensieve veehouderij buiten de amvb blijven. Voor de omrekening van deze diersoorten naar mestvarkeneenheden wordt verwezen naar bijlage IV van dit besluit.

Tijdens de aflamperiode mogen naast het aantal mestvarkeneenheden nog maximaal 50 schapen worden gehouden. Blijkens de omrekeningsfactor voor schapen (zie de tabel van bijlage IV) komen 100 schapen overeen met 50 mestvarkeneenheden. Gedurende de aflamperiode mogen dus 150 schapen in de inrichting aanwezig zijn. Ook voor melkrundveehouderijen waar meer dan 50 geiten of waar bedrijfsmatig pelsdieren worden gehouden, blijft de vergunningplicht behouden. Voor

wat betreft het houden van konijnen valt een aantal, dat behoort bij maximaal 50 voedsters binnen de werkingssfeer van de amvb. Hiermee wordt bedoeld dat naast de 50 voedsters ook de bijbehorende rammen, jonge konijnen, opfokvoedsters of slachtkonijnen mogen worden gehouden.

In punt 6° wordt een beperking aan de opslag van dunne mest gesteld. Deze beperking betreft de gezamenlijke inhoud en de oppervlakte van de aanwezige mestbassins en is identiek aan datgene dat hieromtrent is opgenomen in de werkingssfeer van het Besluit mestbassins Hinderwet.

Voor bassins met een grotere inhoud of oppervlakte blijft de vergunningplicht in stand. Dit geldt dan ook voor de inrichting waar dit bassin, of deze bassins, deel van uitmaakt (-maken).

Dit is ook het geval voor een bassin, dat tot stand is gekomen na 1 juni 1987 en dat niet voldoet aan de in artikel 1, derde en vierde lid, opgenomen afstanden, welke identiek zijn aan de in het Besluit mestbassins Hinderwet genoemde afstanden. Voor een bassin van voor 1 juni 1987 gelden in dit verband de afstanden genoemd in artikel 1, tweede lid.

Voor de bassins van voor 1 juni 1987 geeft dit besluit de voorschriften weer, voor de bassins van na 1 juni 1987 wordt verwezen naar de voorschriften van het Besluit mestbassins Hinderwet (inclusief de Bouwtechnische richtlijnen Mestbassins).

De in punt 7° genoemde nitraathoudende kunstmeststoffen van klasse C zijn kunstmeststoffen die noch kunnen detoneren (klasse A) noch kunnen deflagreren (klasse B). De richtlijn no 1 van de Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen (CPR), getiteld Nitraathoudende meststoffen, vervoer en opslag, derde druk 1982, is een uitgave van het Directoraat-Generaal van de Arbeid van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Het gestelde in punt 9° dient er toe dat een melkrundveehouderij waar een windmolen is geïnstalleerd de vergunningplicht behoudt.

In punt 11° wordt verwezen naar het Besluit opslag propaan Hinderwet (Stb. 1987, 472). Indien propaan of butaan wordt bewaard binnen de werkingssfeer van dat besluit, dan is op het gasreservoir het besluit van toepassing en de aanwezigheid van het reservoir leidt niet tot behoud van de vergunningplicht. Hierbij dienen dus ook de in dat besluit opgenomen afstanden tot externe objecten in acht te worden genomen. Valt het bewaren van propaan of butaan evenwel buiten de werkingssfeer van het Besluit opslag propaan Hinderwet, dan blijft de gehele melkrundveehouderij, met inbegrip van het reservoir, vergunningplichtig.

Het kan ook voorkomen dat in een melkrundveehouderij die vergunningplichtig blijft, wel dunne mest of propaan wordt bewaard binnen de werkingssfeer van het Besluit mestbassins Hinderwet of het Besluit opslag propaan Hinderwet. Deze besluiten blijven dan van toepassing, terwijl voor het overige deel van de inrichting een hinderwetvergunning vereist blijft. Een en ander vindt zijn oorzaak in het feit dat het Besluit melkrundveehouderijen Hinderwet het geheel van de inrichting betreft, waar het Besluit mestbassins Hinderwet en het Besluit opslag propaan Hinderwet ook op dat betreffende deel van een inrichting betrekking kunnen hebben.

Een inrichting die één of meer van de gestelde limieten te boven gaat blijft dus vergunningplichtig. De melkrundveehouderij moet in zijn geheel vallen binnen de omschrijving in artikel 1, onder a. De amvb is dus niet van toepassing op een onderdeel van een inrichting, waarvan alleen dit onderdeel kan worden gezien als een melkrundveehouderij. Bijvoorbeeld op een melkrundveestal die deel uitmaakt van een intensieve veehouderij is de amvb niet van toepassing. Dit heeft de volgende consequenties.

Indien een melkrundveehouderij, die valt binnen de omschrijving in artikel 1, onder a, in een later stadium zodanig wordt uitgebreid dat de

inrichting niet meer aan de omschrijving voldoet, dan is de amvb niet meer van toepassing op de dan ontstane situatie. Voor die uitbreiding van de inrichting is dus een hinderwetvergunning vereist. Omdat van een eerder verleende vergunning in dat geval geen sprake is, moet de vergunning worden aangevraagd voor de gehele inrichting. Een te verlenen vergunning mag het gedeelte van de inrichting, dat in eerste instantie viel binnen de werkingssfeer van de amvb, niet onmogelijk maken of onnodig beperken. Dat betekent dus dat dat gedeelte in werking kan blijven in overeenstemming met de amvb. Het recht om de inrichting in werking te hebben was immers gelegen in de amvb.

Het kan ook voorkomen dat door een wijziging de inrichting vanuit het vergunningenregime onder de werkingssfeer van de amvb komt te vallen. Voor een zodanige wijziging is geen vergunning vereist. Men maakt geen volledig gebruik meer van de in het verleden verleende vergunning. Op grond van artikel 5 worden in dat geval de amvb-voorschriften na één jaar van toepassing. In de tussenliggende periode blijft de eerder verleende vergunning gelden (zie ook de toelichting op artikel 5).

Bij het niet naleven van de voorschriften van de amvb of de voorschriften van een nog geldende vergunning, dan wel bij het ontbreken van een eventueel vereiste vergunning staan aan het bevoegd gezag de sanctiemiddelen van de Hinderwet ter beschikking.

Onderdeel b

Voor de melkrundveehouderij waarop deze amvb betrekking heeft, is het college van burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de melkrundveehouderij is gelegen, in de regel het bevoegd gezag.

Onderdeel c en d

Voor het bewaren van dunne mest in bassins die na 1 juni 1987 zijn gebouwd, geldt het Besluit mestbassins Hinderwet. Voor de overige vormen van opslag van dunne mest, en voor het bewaren van dunne mest in bassins die voor 1 juni 1987 zijn opgericht, worden in de amvb voorschriften gegeven.

Voor het bewaren van vaste mest worden ook voorschriften gesteld.

Onderdeel f

Bij de definitie van een «gevoelig object» is een uitzondering gemaakt voor een gebouw of een terrein dat is bestemd voor het kamperen bij een agrarisch bedrijf zoals aangegeven in de Kampeerwet. Het «bestemd voor» moet daarbij blijken uit de voorzieningen en de inrichting van het gebouw of terrein.

Onderdeel h

Voor deze definiëring is aangesloten bij de begrippen zoals deze zijn gehanteerd in de Regeling Aanwijzing Landschapselementen 1986 (Stcrt. 1987, 174).

In de in het kader van dit besluit gehanteerde definitie van landschapselement zijn alleen die elementen opgenomen die natuurwetenschappelijk waardevol zijn en die kunnen voorkomen op voor verzuring gevoelige bodemtypen.

Deze elementen worden in dit kader als volgt gedefinieerd:

Houtwal: Een door de mens opgeworpen, langgerekte aarden wal met een aangesloten beplanting van verschillende houtsoorten en een veelal rijke ondergroei. Het heeft vaak een functie als veekering en perceels-

grens. Vaak ligt aan beide zijden een greppel, waardoor het wallichaam steile kanten krijgt. Dit in tegenstelling tot een *houtsingel* of een *houtkade* (deze kan aan beide zijden een sloot hebben, maar ligt in het Utrechts-Hollands veenweidegebied). Houtwallen komen voor op de hogere zandgronden, met name in Friesland, Drenthe, Overijssel en Gelderland.

Houtsingel: Een dicht met bomen en struiken begroeide strook langs een sloot, welke vooral een functie heeft als veekering en eigendoms-grens. Een houtsingel ligt niet op een wal. Voor zover houtsingels op voor verzuring gevoelige grond liggen komen ze alleen voor in die delen van hoog Nederland waar het grondwater dicht aan het oppervlak komt.

Steilrandbeplanting: Beplanting van bomen en struiken op steile delen van een helling, vooral aangelegd om erosie tegen te gaan. Ze komen met name voor in Limburg en geaccidenteerde delen van Gelderland.

Beek: Klein op *natuurlijke* wijze stromend water dat ten minste gedurende een groot deel van het jaar water voert. N.B.: Alleen de beken die zijn aangegeven in de Ecologische Hoofdstructuur uit het Natuurbe-leidsplan (NBP) (Kamerstukken II, 1989/90, 21 149, nrs. 2-3) worden als ecologisch waardevol en in het kader van deze richtlijn als beschermens-waardig beschouwd.

Bloemdijk: Op klei gelegen, slapende dijk die begroeid is met waarde-volle vegetaties. Bloemdijken komen voornamelijk voor in Zeeland en op de Zuid- Hollandse eilanden.

Duinrel : (Natuurlijke) duinbeek.

Tuinwal: Wal van gras- of heideplaggen in de keileemgebieden, die meestal een hoogte heeft van ca. 1 meter. Tuinwallen komen vooral voor op Texel en verder in Gaasterland, Wieringen en in het Land van Vollen-hoven.

Schurveling: (Elzen)singel op lage walletjes die relatief kleine percelen weidegrond op de kop van Goeree begrenzen. Ook de hoge, droge, begroeide zandwallen tussen afgegraven stukken duingrond op de kop van Goeree worden in de RAL tot de schurvelingen gerekend.

Ven: Een van oorsprong voedselarme plas gelegen in zandgebieden, ontstaan door uitvening, uitstuiving of uit een pingo. Vennen komen voor in de zandgebieden van Noordoost en Zuid-Nederland.

Pingo: Kuil of terreinverlaging die na de IJstijd is ontstaan door het smelten van een in de ondergrond aanwezige ijsmassa.

Dobbe: Al dan niet met water gevulde, soms door een wal omgeven laagte in het deklandschap.

Voor nadere informatie omtrent deze landschapselementen en de natuurwetenschappelijke waarde ervan wordt verwezen naar de achter-gronddocumenten bij het Natuurbeleidsplan, met name «Levend Verleden» (deel 3) en de publikatie «Houtwallen in het boerenland» (Alleyn, 1980).

Onderdeel i

Onder de Boswet (Stb. 1961, 256) vallen niet en derhalve ook niet onder de definitie voor een voor verzuring gevoelig gebied:

- houtopstanden op erven en in tuinen;
- andere houtopstanden dan op erven en in tuinen binnen een bebouwde kom zoals deze door de gemeenteraad overeenkomstig artikel 1, vijfde lid, van de Boswet is vastgesteld;
- wegbepantingen en eenrijige bepantingen op of langs landbouwgronden, bestaande uit populieren of wilgen;
- Italiaanse populieren, linden, paardenkastanjes en treurwilgen;
- vruchtbomen en windschermen om boomgaarden;
- fijnsparren, niet ouder dan 12 jaar, bestemd om te dienen als kerstbomen en geteeld op daarvoor in het bijzonder bestemde terreinen;
- kweekgoed.

Onderdeel j

De gevoeligheid van een bos, natuurterrein of landschapselement voor de depositie van ammoniak hangt af van de grondsoort waarop het gelegen is. Ammoniak kan in de bodem door de omzetting in nitraat verzurend werken. Dit treedt in hoofdzaak op in bodems die rijk zijn aan organische stof, maar nauwelijks in zure bodems met weinig organische stof. In deze laatste bodems kan echter een ander voor planten eveneens nadelig effect optreden. Het omzettingsprodukt van ammoniak, ammonium, accumuleert namelijk in deze bodems, waardoor andere voedingsstoffen verdrongen worden en niet meer in voldoende mate door de planten opgenomen kunnen worden. Hierdoor kunnen gebreksverschijnselen optreden. Sommige bodems kunnen een hoge ammoniakdepositie verdragen zonder dat de bovenstaande vegetatie hiervan schade ondervindt. Voor de onder j genoemde bodems geldt dit niet. De benaming van deze bodems sluit aan bij de indeling die door het Staringcentrum bij het vervaardigen van bodemkaarten wordt gehanteerd. Of een natuurgebied, landschapselement of bos gelegen is op een voor verzuring gevoelige bodem kan worden nagegaan op deze bodemkaarten.

De bodemkaarten met een schaal 1:50 000 zijn hiervoor het meest geschikt. De codes van bodemtypen op de bodemkaart 1:50 000, die aangemerkt worden als voor verzuring gevoelig, betreffen:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden en moerige gronden met een zanddek of veenkoloniaal dek ¹	Meerveengronden ²	zVs, zVc, zVz, uVz, zVp
	Veenkoloniale gronden	iVs, iVc, iVz, iVp
	Moerige podzolgronden ²	vWp, zWp, iWp
	Moerige eerdgronden ²	zWz, uWz, vWz, iWz
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Y21, Y23, Y30
	Horstpodzolgronden	Y21b, Y23b
	Looppodzolgronden	cY21, cY23, cY30
	Veldpodzolgronden	Hn21, Hn23, Hn30
	Laarpodzolgronden	cHn21, cHn23, cHn30
	Haarpodzolgronden	Hd21, Hd23, Hd30
	Kamppodzolgronden	cHd21, cHd23, cHd30
Zandbrikgronden	Zandbrikgronden	BZn24, BZh24, BZd23, BZd24
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	EZg21, EZg23, EZg30
	Bruine enkeerdgronden	bEZ21, bEZ23, bEZ30
	Zwarte enkeerdgronden	zEZ21, zEZ23, zEZ30
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden ¹	pZg21, pZg23, pZg30
	Gooreerdgronden	pZn21, pZn23, pZn30
	Kanteerdgronden	tZd21, tZd23, tZd30
	Akkereerdgronden	cZd21, cZd23, cZd30
	Vlakvaaggronden	Zn21, Zn23, Zn30
	Duinvaaggronden	Zd21, Zd23, Zd30
	Vorstvaaggronden	Zb21, Zb23, Zb30
Keileemgronden	Keileemgronden	KX
Stenige gronden	Stenige gronden	G1, G2
Associaties		ABv, ABk, ABz, AM, AS, ABH, AHc, AH1

¹ Exclusief de gronden met Gt I of Gt II.

² Exclusief de in Flevoland gelegen veengronden en moerige gronden met de voorvoegsels u en z.

Voor die delen van ons land waarvoor nog geen kaartblad met schaal 1:50 000 is verschenen, kan gebruik worden gemaakt van de 1:250 000 kaart van Nederland. De verzuringsgevoelige bodemtypen op deze bodemkaart zijn:

Bodemtypen		Bodemcodes
Veengronden met een zanddek of veenkoloniaal dek	Meerveengronden	V13
Moerige gronden	Moerige zandgronden	V14
Podzolgronden	Holtpodzolgronden	Z5, Z6
	Veldpodzolgronden	Z7, Z8, Z9, Z10
	Laarpodzolgronden	Z11
	Haarpodzolgronden	Z12, Z13
Enkeerdgronden	Enkeerdgronden	Z14, Z15, Z16
	Zandgronden met een 30–50 cm (cultuur)dek	Z17, Z18, Z19
Kalkloze zandgronden	Beekeerdgronden	Z20
	Gooreerdgronden	Z21, Z22
	Vlakvaaggronden	Z23, Z24, Z25
	Duinvaaggronden	Z27, Z28
Keileemgronden	Keileemgronden	K4
Stenige gronden	Grindgronden	S1, S2
Associaties	Associaties van twee bodemeenheden	V5/V13, V5/Z8, V6/V14, V8/V14, V11/V14, V13/Z8, V13/Z11, V14/Z7, V14/Z20, Z4/Z27, Z5g/K3g, Z8/Z26, Z18/Z26, Z20/R4
	Associaties van meerdere bodemeenheden	A3, A4, A5, A7, A8, A12, A13

De kaartbladen zijn verkrijgbaar via de boekhandel of rechtstreeks bij het Centrum voor Landbouwpublikaties en Landbouwdocumentatie (PUDOC), Postbus 4, 6700 AA Wageningen, tel. 08370–84541 en 84548.

De bladen van bodemkaarten zijn ook verkrijgbaar bij het Staring-centrum.

Van de in j, onder 2°, eerste drie genoemde categorieën van gebieden zijn gegevens over de exacte lokaties verkrijgbaar bij het kadaster. Van de laatste twee genoemde categorieën beschikt de gemeente over de benodigde informatie.

De gebieden die functioneren als nationaal park zijn de Hoge Veluwe, de Veluwezoom en de Kennemerduinen.

Een drietal typen natuurterrein waar met name sprake is van gevoeligheid voor eutrofiëring door NH_3 vallen ook onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied als zij buiten de genoemde grondsoorten voorkomt. Dit betreft (een deel van) de schraallanden, kalkhoudende/kalkrijke duinen en hoogvenen. Deze zijn omschreven in het rapport «Natuurwaardenkaart 1988» (Achtergrondreeks NBP, nr. 7) en – voor zover groter dan 5 ha – op de bijbehorende kaart weergegeven. Landbouwgronden, zoals graslanden en akkerbouwgronden (ongeacht het beheer ervan), vallen niet onder de definitie van een voor verzuring gevoelig gebied. Dit geldt ook voor de zogenaamde beheers- en reservaatgebieden in het kader van de Relatienota (Kamerstukken II 1974/75, 13 285). Zodra reservaatgebieden, bestaande uit schraalland volgens de definitie uit het rapport «Natuurwaardenkaart 1988», zijn aangekocht door de rijksoverheid of een particuliere terreinbeherende natuurbeschermingsorganisatie (j, onder 2°, categorie III) zijn ze wél als voor verzuring gevoelig gebied te beschouwen.

Niet alle landschapselementen vallen onder de definitie van voor verzuring gevoelig gebied. Dat is alleen het geval voor landschapselementen die zijn aangewezen op grond van onderdeel j, 3°, categorieën I tot en met III.

Daarnaast kan de gemeenteraad afhankelijk van de lokale situatie bij verordening nog andere in onderdeel h gedefinieerde landschapselementen aanwijzen als voor verzuring gevoelig gebied. Die elementen dienen te zijn aangegeven op een bij de verordening behorende kaart.

Gezien de gewenste duidelijkheid voor betrokkenen en de noodzakelijke bescherming van natuurwetenschappelijk waardevolle landschapselementen is de spoedige totstandkoming van een dergelijke verordening van groot belang.

Onderdeel I

Op een bedrijf mogen maximaal 100 stuks melkvee aanwezig zijn wil het onder de amvb vallen. Dit is exclusief vrouwelijk jongvee dat bestemd is voor de fokkerij of de mesterij.

Onder vrouwelijk jongvee, bestemd voor de fokkerij, vallen alle vrouwelijke dieren die nog niet gekalfd hebben en die worden aangehouden voor de vervanging van de melkveestapel op het bedrijf. In de regel zijn op het bedrijf ter vervanging 0,7 stuks vrouwelijk jongvee per melkkoe aanwezig. Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

Onder vrouwelijk jongvee, bestemd voor de mesterij (vleesvaarzen) vallen alle vrouwelijke dieren met een goede vleesproductiegeschiktheid, die worden gehouden voor de rundvleesproductie en maximaal één keer gekalfd hebben. Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

Als vleesvaars kunnen vaarskalveren van het eigen bedrijf worden gebruikt, welke als vader een stier van een vleesras hebben. Op basis van 25% gebruikskruizingen kunnen dan 0,25 stuks vleesvaarzen per melkkoe aanwezig zijn.

Onder het vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar vallen onder andere de zoogkoeien. Dit zijn vrouwelijke runderen van een vleesras die minimaal één keer hebben gekalfd en die worden gehouden voor de rundvleesproductie en voor het voortbrengen en zogen van kalveren die tevens voor de rundvleesproductie zijn bestemd. Hiertoe behoort tevens het vrouwelijk jongvee dat dient ter vervanging van de zoogkoeien (0,85 stuks per koe). Ze worden gehouden op een met melkvee vergelijkbare manier.

De omschrijving van het begrip melkrundvee is om te bepalen of een bedrijf gezien het aantal en soort dieren genoemd in artikel 1, eerste lid, onder a, van het besluit valt.

Voor de berekening van de depositie van potentieel zuur, afkomstig van ammoniak (zie artikel 1, tweede lid onder c, d, e en f, zesde en zevende lid) moet worden uitgegaan van het totaal aantal aanwezige dieren (dus ook het bijbehorend jongvee) met de van toepassing zijnde ammoniak-emissiefactor.

Artikel 1, tweede lid, onderdelen a en b

Indien bepaalde delen van een melkrundveehouderij op te korte afstand van woningen en te beschermen objecten zijn gelegen, is het uit een oogpunt van milieuhygiëne gewenst, dat een individuele beoordeling van de situatie kan plaatsvinden. Voor die gevallen blijft daarom de vergunningplicht bestaan. Waar een afstand is vermeld wordt er bedoeld de kortste afstand tussen de te beschermen objecten en de bedrijfsmatige onderdelen van de inrichting. Hierbij gaat het bij voorbeeld om de

ruimten waar het vee wordt gestald, of waar produkten worden bewaard of behandeld. Het woonhuis van het melkrundveebedrijf zelf, of de daarbij behorende siertuin is niet bepalend voor de afstand.

De vergunningplicht blijft voor een nieuwe melkrundveehouderij bestaan, indien de melkrundveehouderij op minder dan 50 m afstand van een woning van derden of een gevoelig object gelegen is.

Voor bestaande bedrijven is deze afstand 25 meter indien er minder dan 50 stuks melkrundvee worden gehouden (tweede lid, b, 1°) en 50 meter indien er meer dan 50 stuks worden gehouden (tweede lid, b, 2°).

Artikel 1, tweede lid, onderdelen c, d en e

Deze onderdelen hebben betrekking op de emissie van ammoniak en depositie aan potentieel zuur, die hierdoor wordt veroorzaakt. Daarbij is onderscheid gemaakt tussen bedrijven die zijn opgericht voor of op 31 december 1986 en na dit tijdstip. De reden waarom voor deze datum is gekozen is de volgende. In februari 1987 verscheen de eerste uitgave van de richtlijn Ammoniak en Veehouderij. Om pragmatische reden is gekozen voor 31 december 1986 als peildatum, omdat deze dicht is gelegen bij de datum van publikatie van de richtlijn en de datum waarop de registratie van de referentiehoeveelheid mest heeft plaatsgevonden of, zoals het zevende lid aangeeft, een eerdere datum in 1986. Voor de eerste groep bedrijven is bepaald dat ze onafhankelijk van de depositie onder het besluit vallen en dat hiervoor de vergunningplicht is vervallen.

De argumenten hiervoor zijn de volgende.

De toepassing van de Hinderwet op de melkrundveesector is, met name in het verleden, terughoudend geweest. Voordat de problematiek van verzuring ten gevolge van ammoniak-emissie van de landbouw manifest werd, kenmerkte deze sector zich in het kader van de Hinderwet over het algemeen als weinig problematisch. Dit was mede de aanleiding om in 1982 te besluiten voor deze sector een amvb op grond van artikel 2a van de Hinderwet op te stellen. In 1986 (29 april) is een ontwerp hiertoe gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 1986, 82). Op grond van het toenmalige beleid was in dit ontwerp-besluit geen invulling aan de verzuringsproblematiek gegeven. Dit heeft voor wat betreft het opheffen van de vergunningplicht verwachtingen gewekt naar zowel de bedrijven als het bevoegd gezag. Vervolgens kan worden vastgesteld dat de melkrundveestapel na 1984, zo ook het aantal bedrijven, is gedaald. Door de grote verspreiding over het land is de onderhavige sector, ondanks de hoge totaal-emissie, in eerste aanleg niet het meest verantwoordelijk voor de hoge achtergronddeposities en de verzuringsproblematiek. Zoals in het algemene deel van deze nota van toelichting is aangegeven zal het komend generieke beleid ook van toepassing zijn op de melkrundveehouderij die onder het regime van dit besluit komt te vallen.

Onderdeel c bepaalt voorts dat een bedrijf dat reeds voor of op 31 december 1986 was opgericht ook na wijzigingen of uitbreidingen van het bedrijf onder het regime van de amvb blijft vallen indien na deze wijzigingen of uitbreidingen de depositie op het dichtstbijgelegen voor verzuring gevoelige gebied onder het niveau van 31 december 1986 blijft. Indien vóór deze datum een vergunning was verleend, is het de depositie die op basis van de aard en omvang van het bedrijf waarvoor de vergunning is verleend, welke moet worden onderschreden om onder het besluit te blijven vallen.

Onderdeel d bepaalt dat een bedrijf dat is opgericht na 31 december 1986 en voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit, inclusief uitbreidingen en wijzigingen in deze periode uitgevoerd, niet meer dan 30 mol per ha per jaar aan depositie mag veroorzaken om onder het besluit te vallen. Voor een bedrijf, opgericht na de datum van inwerking-

trekking, bepaalt onderdeel e ten slotte de grens van 15 mol per ha per jaar waaronder het besluit van toepassing is.

Artikel 1, derde en vierde lid

Onder artikel 1, eerste lid, van de nota van toelichting is reeds verwoord dat, indien er op de melkrundveehouderij een bassin voor dunne mest aanwezig is, opgericht na 1 juni 1987, het Besluit mestbassins Hinderwet van toepassing is. De vergunningplicht voor een melkrundveehouderij met een dergelijk bassin is vervallen indien aan de onder het derde en vierde lid genoemde afstanden wordt voldaan. Is dit niet het geval dan blijft voor de gehele inrichting de vergunningplicht in stand. Voor bassins van voor 1 juni 1987 gelden in dit verband de afstanden als onderdeel van de melkrundveehouderij zoals bepaald in het tweede lid van artikel 1.

Indien door een toekomstige wijziging van externe factoren de melkrundveehouderij op een bepaald moment niet meer onder de werkingssfeer van de amvb zou vallen en hierdoor vergunningplicht ontstaat, dan is artikel 36 van de Hinderwet van toepassing. In dat geval kan degene die de inrichting drijft binnen 6 maanden de bescheiden overleggen die deel uitmaken van een vergunningaanvraag. Het bevoegd gezag moet dan een verklaring van ontvangst afgeven. Deze wordt aangemerkt als hinderwetvergunning. Aan deze verklaring kunnen gedurende twee jaar na de datum van afgifte, geen nieuwe voorschriften worden verbonden. Wel blijven de voorschriften uit de amvb die twee jaar op de inrichting van toepassing. Ten einde het bevoegd gezag in staat te stellen in dit soort gevallen na te kunnen gaan of er inderdaad sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 36 van de Hinderwet, is het wel voor degene die de inrichting drijft van belang dat in het verleden een melding als bedoeld in artikel 4 of 5 van dit besluit is gedaan. Overigens maakt het voor de toepassing van artikel 36 van de Hinderwet niet uit of voor een inrichting eerder een vergunning is verleend omdat die door het in werking treden van de amvb is komen te vervallen.

Artikel 1, zesde lid

Het zesde lid van artikel 1 bepaalt dat indien de depositie die voor of op 31 december 1986 werd veroorzaakt of op grond van een eerder verleende hinderwetvergunning mocht worden veroorzaakt minder is dan 30 mol per ha per jaar, na 31 december 1986 deze waarde door uitbreidingen en wijzigingen mag worden opgevuld zonder dat daarvoor de vergunningplicht herleeft. In de toelichting bij artikel 1, zevende lid, wordt hierop ook ingegaan.

Artikel 1, zevende lid

Door omstandigheden kan het zijn dat de bezetting op 31 december 1986 niet de gebruikelijke bezetting is. In dit geval mag van een bezetting op een ander tijdstip in 1986 worden uitgegaan.

De bezetting op 31 december 1986 of een ander tijdstip in 1986 moet gestaafd kunnen worden.

Op deze wijze is voor wat betreft de bedrijfsbezetting aangesloten bij de systematiek van het Registratiebesluit dierlijke meststoffen (Stb. 1986, 625) op grond van artikel 6 van de Meststoffenwet (Stb. 1986, 598).

In eerdere, soortgelijke amvb's ex artikel 2a van de Hinderwet werd in artikel 2, eerste lid, aangegeven dat de in bijlage I opgenomen voorschriften zijn gesteld in het belang van het voorkomen en beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. Dit doel is echter in de Hinderwet zelf al vastgelegd (artikel 2a, eerste lid, Hinderwet) en geldt niet alleen voor de voorschriften maar voor de gehele amvb. Een herhaling is overbodig en kan tot verwarring leiden. De voorschriften laten uiteraard onverlet hetgeen bij of krachtens de Arbeidsomstandigheden (Stb. 1980, 664) is bepaald.

Dit betekent dat naast de voorschriften van de onderhavige amvb wettelijke voorzieningen zijn of kunnen worden getroffen wanneer dit met het oog op de arbeidsomstandigheden noodzakelijk is.

Ook de mogelijkheid dat het districtshoofd van de Arbeidsinspectie met het oog op de arbeidsomstandigheden aanvullende of verder gaande eisen stelt op grond van de wetgeving inzake de arbeidsbescherming, blijft onverlet.

Op grond van bepaalde voorschriften kunnen door het bevoegd gezag nadere eisen worden gesteld. Dit is dan expliciet in die voorschriften aangegeven. De mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen is beperkt. Het kader waarbinnen nadere eisen kunnen worden gesteld is in de desbetreffende voorschriften van de amvb vermeld. Het instrument van nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op de concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing.

Nadere eisen mogen alleen gesteld worden indien de lokale situatie dit noodzakelijk maakt (zie ook de toelichting op de desbetreffende voorschriften). Vanzelfsprekend dient de beschikking waarbij nadere eisen worden gesteld te worden gemotiveerd (algemeen beginsel van behoorlijk bestuur). Voor het stellen van nadere eisen geldt geen vaste procedure. Een besluit van het bevoegd gezag, dat schriftelijk ter kennis wordt gebracht aan degene die de inrichting drijft, volstaat in beginsel. In de beschikking moet een termijn zijn vermeld waarna de nadere eisen ingaan (artikel 2a, derde lid). Uiteraard staat het aan het bevoegd gezag vrij om over te stellen nadere eisen vooroverleg te plegen met degene die de inrichting drijft. Voor een goede gang van zaken is het ook van belang dat het eventueel stellen van nadere eisen gebeurt zo spoedig mogelijk nadat een melding is binnengekomen, vooral wanneer die nadere eisen betrekking hebben op de bouw van de inrichting.

Publikatie van de beschikking waarbij de nadere eisen worden gesteld is nu nog niet verplicht. In het wetsvoorstel vergunningen en algemene regels is in artikel 38b van hoofdstuk 3 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne de regeling opgenomen dat per amvb de categorieën van gevallen worden aangewezen, waarbij de beschikking om een nadere eis op te leggen gepubliceerd moet worden in één of meerdere dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen.

In het belang van de kenbaarheid van nadere eisen voor derden-belanghebbenden zou het bevoegd gezag er goed aan doen om, vooruitlopend op deze wettelijke verplichting, reeds nu tot publikatie over te gaan.

Indien er van de zijde van het bevoegd gezag nadere eisen worden gesteld, is daartegen beroep mogelijk bij de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (artikel 29a, eerste lid, Hinderwet). Dit beroep moet binnen een maand worden ingesteld. Tegen een beschikking van de Minister kan beroep worden ingesteld bij de Kroon (artikel 29a, vierde lid). Op dit beroep is hoofdstuk 5, paragraaf 3, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne van toepassing.

Artikel 2, tweede lid

Om te voorkomen dat voorzieningen die op grond van een nadere eis moeten worden getroffen in strijd komen met regels op grond van wetgeving betreffende de arbeidsomstandigheden, is bepaald dat in die gevallen waarin nadere eisen van invloed kunnen zijn op het terrein van de arbeidsomstandigheden, vooraf het districtshoofd van de Arbeidsinspectie over een zodanige nadere eis wordt gehoord.

Artikel 3

Voor melkrundveehouderijen die vallen onder de werking van deze amvb, wordt de vergunningplicht opgeheven. Dat betekent dat het bevoegd gezag de in deze amvb gestelde voorschriften niet kan aanscherpen of aanvullen met eigen voorschriften. Slechts de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen staat aan het bevoegd gezag open.

Het vervallen van de vergunningplicht houdt ook in dat eerder verleende vergunningen en de aan deze vergunningen verbonden voorschriften zijn vervallen. In plaats daarvan gelden de voorschriften van bijlage I (zie ook artikel 5).

Het opheffen van de vergunningplicht op grond van de Hinderwet laat onverlet dat in het geldende bestemmingsplan beperkingen kunnen zijn opgenomen met betrekking tot een melkrundveehouderij, aangezien deze regelgeving vanuit een ander doelstelling is opgesteld.

Op grond van artikel 3, derde lid, van de Hinderwet kan de gemeenteraad bij verordening bepalen dat het verboden is in de gemeente of een deel van de gemeente een melkrundveehouderij op te richten, uit te breiden of te wijzigen. Deze verordening kan pas worden vastgesteld na het in werking treden van dit besluit. Voor inrichtingen als bedoeld in artikel 1 van dit besluit vervallen echter, bij inwerkingtreding van dit besluit, de bestaande verordeningen ex artikel 3, eerste en tweede lid. Nieuwe verordeningen ex artikel 3, eerste en tweede lid, die bepalingen bevatten ten aanzien van melkrundveehouderijen, waarop dit besluit van toepassing is, kunnen niet meer worden gemaakt. De onderhavige amvb beoogt immers daarvoor een uitputtende regeling te geven.

In dit verband is tevens van belang dat moet worden voldaan aan de door provinciale staten vastgestelde verordeningen voor bodembeschermingsgebieden en grondwaterbeschermingsgebieden als bedoeld in de Wet bodembescherming. Aan het bepaalde in deze verordeningen moet worden voldaan. De in zo'n verordening opgenomen bodembeschermende regels komen daarbij op grond van artikel 38c van de Hinderwet in de plaats van de desbetreffende, in deze amvb opgenomen, voorschriften ter voorkoming van bodemverontreiniging.

Artikel 4, eerste en tweede lid

Wie van plan is een melkrundveehouderij op te richten, waarvoor op grond van deze amvb de vergunningplicht is opgeheven, moet ten minste één maand voor hij zijn plan ten uitvoer gaat brengen, daarvan melding doen.

Ook wanneer men van plan is een melkrundveehouderij uit te breiden of te wijzigen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen. Alleen indien een uitbreiding of wijziging leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist.

Zo lang er in die gegevens niets verandert, behoeven wijzigingen of uitbreidingen niet gemeld te worden. Indien op grond van artikel 5, derde lid, de eerste melding voor een bestaande melkrundveehouderij

achterwege is gebleven, moet bij de eerstvolgende uitbreiding of wijziging wél een kennisgevingsformulier worden ingevuld. Er is namelijk geen eerder kennisgevingsformulier om de wijziging aan te toetsen. Omdat het vergunningvereiste voor de desbetreffende inrichting is opgeheven, geldt artikel 1a van het Hinderbesluit niet. De melding op grond van artikel 1a van het Hinderbesluit kan dan achterwege blijven.

Artikel 4, derde lid

Bij een kennisgeving dient men gebruik te maken van een kennisgevingsformulier, dat door de minister zal worden vastgesteld.

In verband met het gestelde in artikel 1, tweede lid, onder c, d, e en f en het zesde en zevende lid is het van belang dat bij de kennisgeving gegevens worden verstrekt met betrekking tot de depositie die de melkrundveehouderij veroorzaakt. Hiervoor is nodig het aantal en de soort dieren en de afstand tot een voor verzuring gevoelig gebied indien dat, gezien de ligging van het bedrijf, aan de orde is. De gegevens en de rekenmethodiek van de richtlijn Ammoniak en Veehouderij 1991 zijn hiervoor bepalend. Gezien het gestelde onder artikel 1, tweede lid, onderdeel c, en het zesde en zevende lid, is het van belang dat de depositie van de inrichting wordt bepaald op basis van de aard en de omvang van een voor of op 31 december 1986 verleende vergunning of berekend op basis van de aard en omvang van het bedrijf zoals dat voor of op 31 december 1986 in werking was, zoals opgegeven voor de vaststelling van de referentiehoeveelheid mest. Indien deze gegevens bij de gemeente niet bekend zijn dient op andere wijze te worden aangetoond dat het bedrijf voor of op 31 december 1986 in werking was en met welk aantal en soort dieren. Hiertoe kan de melkrundveehouder gegevens overleggen van de registratie per 31 december 1986 op grond van de Meststoffenwet. Indien op geen enkele wijze kan worden aangetoond dat het bedrijf per 31 december 1986 in werking was of in welke omvang, dan geldt het gestelde onder d, e of f van artikel 1, tweede lid (zie ook de toelichting op artikel 1, zesde en zevende lid).

Indien niet gemeld wordt kan er worden opgetreden door de toepassing van de Wet op de economische delicten (artikel 31 van de Hinderwet).

Administratieve sancties op grond van de Hinderwet zijn hier niet mogelijk.

Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die de inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van de amvb. Bij het niet naleven van de voorschriften kan hiertegen direct worden opgetreden door het bevoegd gezag, onder meer met de administratieve sancties van de Hinderwet.

Artikel 4, vierde lid

Degene die een kennisgeving doet als bedoeld in het eerste of tweede lid, moet het bevoegd gezag daarbij in kennis stellen van het tijdstip waarop de melkrundveehouderij in werking wordt gebracht of de uitbreiding of wijziging van de melkrundveehouderij tot stand wordt gebracht. Deze kennisgeving stelt het bevoegd gezag in staat voorafgaand aan dit tijdstip een controle uit te voeren. Het bevoegd gezag kan op basis van het opgegeven tijdstip een afspraak maken voor het uitvoeren van de controle.

Publikatie van de kennisgeving is nu niet verplicht. In het wetsvoorstel vergunningen en algemene regels is in artikel 38a van hoofdstuk 3 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne wél een dergelijke verplichting opgenomen. Het kan immers voor derdenbelanghebbenden van belang zijn te weten hoe de situatie binnen een inrichting verandert.

Tegen deze achtergrond zou het bevoegd gezag er goed aan doen om vooruitlopende hierop reeds nu de kennisgevingen die het ontvangt, te publiceren.

Het kan voorkomen dat na het indienen van het kennisgevingsformulier bij het bevoegd gezag, dit voorgenomen tijdstip verschuift doordat een verandering is opgetreden in de planning. Artikel 4, vierde lid, verplicht degene die de inrichting drijft, het bevoegd gezag hiervan tijdig op de hoogte te stellen. In die gevallen kan volstaan worden met het op andere wijze doorgeven van de nieuwe datum, bijvoorbeeld per telefoon. Op basis hiervan kan een nieuwe afspraak worden gemaakt. Het is dus niet nodig opnieuw een kennisgevingsformulier met daarop vermeld de nieuwe datum in te dienen bij het bevoegd gezag.

Het doorgeven van de nieuwe datum moet tijdig gebeuren. In het algemeen is het voldoende om het definitieve tijdstip ten minste één week van te voren kenbaar te maken aan het bevoegd gezag.

Met de controle wordt beoogd dat degene die de inrichting drijft zich vooraf rekenschap geeft van de consequenties die bepaalde voorschriften met zich meebrengen. Mede omdat een bepaalde deskundigheid is vereist om de voorschriften te kunnen uitvoeren, is het met het oog op de controle door het bevoegd gezag verstandig voorafgaand aan of direct na de kennisgeving, contact op te nemen met het bevoegd gezag in verband met de voorzieningen die aangebracht moeten worden om aan de voorschriften te voldoen, en in verband met de eventuele noodzaak tot het stellen van nadere eisen. Op deze wijze kan worden gewaarborgd dat degene die een kennisgeving heeft gedaan zijn plannen tot uitvoering brengt overeenkomstig de voorschriften.

Aan de controle vóór inwerkingtreding van een nieuwe melkrundveehouderij, alsmede die vóór de totstandbrenging van een aan te melden uitbreiding of wijziging van een melkrundveehouderij, zijn geen directe gevolgen verbonden. Een negatief controleresultaat staat het in werking brengen van de melkrundveehouderij of het tot stand brengen van een uitbreiding of wijziging hiervan op zich dan ook niet in de weg. Dit geldt ook indien het bevoegd gezag verzuimt de controle uit te voeren. Wordt bij de controle geconstateerd dat niet aan de voorschriften is voldaan, dan staan aan het bevoegd gezag de normale sanctiemiddelen van de Hinderwet ter beschikking. Opgemerkt zij dat voor de uit te voeren controle geen leges verschuldigd zijn.

Overigens blijft het uiteraard nodig periodiek te controleren of de melkrundveehouderij aan de voorschriften blijft voldoen. De in dit lid vastgelegde verplichting geldt niet voor bestaande melkrundveehouderijen, die zich moeten melden op grond van artikel 5.

Artikel 5, eerste lid

Reeds opgerichte melkrundveehouderijen blijven nog gedurende een jaar na het van toepassing worden van de amvb vergunningplichtig. Gedurende dat jaar geldt als overgangsregeling dat de melkrundveehouderij nog niet hoeft te voldoen aan de voorschriften van de amvb. Wel blijven gedurende dat jaar de aan een vergunning verbonden voorschriften gelden. Met «opgerichte» wordt in deze amvb bedoeld dat de inrichting feitelijk bestaat. Dit kan uiteraard met of zonder vergunning het geval zijn.

Waar het voor bestaande melkrundveehouderijen te belastend is om na één jaar aan het nieuwe voorschrift te moeten voldoen, zijn langere overgangstermijnen bij het betrokken voorschrift aangegeven.

Voor reeds opgerichte melkrundveehouderijen waarop de amvb van toepassing wordt en waarvoor de vergunningplicht wordt opgeheven, geldt een afwijkende meldingsregeling.

Die betreft in de eerste plaats al die bestaande melkrundveehouderijen die binnen de werkingssfeer van de amvb komen te vallen op het moment dat deze in werking treedt.

Daarnaast is het denkbaar dat melkrundveehouderijen in de loop van de tijd door wijziging van externe of interne factoren onder de amvb komen te vallen. Hierbij kan gedacht worden aan wijzigingen in de omgeving of wijziging van de capaciteit van de melkrundveehouderij.

In beide hiergenoemde gevallen dient men zich binnen 6 maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de amvb voor de desbetreffende melkrundveehouderij van toepassing wordt, te melden.

In andere amvb's ex artikel 2a van de Hinderwet wordt standaard een termijn van drie maanden gehanteerd. Hier is voor een langere termijn gekozen, die in overeenstemming is met de besluiten voor de overige agrarische bedrijfstakken en die zodanig is gekozen dat, gelet op de grote aantallen bedrijven binnen deze categorieën van inrichtingen, de bevoegde gezagen de toestroom van meldingen zonder problemen kunnen verwerken. Bovendien wordt de landbouwvoorlichtingsdienst zo de nodige tijd geboden om de invoering van het besluit in voldoende mate te ondersteunen.

Indien men beschikt over een hinderwetvergunning kan de melding achterwege blijven.

Iemand die niet hoeft te melden vanwege het gestelde in het vijfde lid moet wel een melding doen, indien de melkrundveehouderij zodanig wordt uitgebreid of de daarin gebezigde werkwijze zodanig wordt gewijzigd dat daardoor afwijking zal ontstaan van de in de vergunningbescheiden vastgelegde gegevens (zie artikel 4, tweede lid).

Toelichting bij bijlage I

Begrippen

In bijlage I is onder I een overzicht gegeven van begrippen die in de voorschriften worden gehanteerd.

De definities van begrippen met betrekking tot geluid- en trillinghinder sluiten aan op die welke gebruikt worden in de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99).

Met betrekking tot brandbare vloeistoffen wordt onderscheid gemaakt tussen K1-, K2- en K3-vloeistoffen, welke een verschillend vlampunt bezitten. Dit vlampunt is een maat voor de ontvlambaarheid van een vloeistof. Tot de klasse K1 behoren bij voorbeeld benzine en aceton. K2-vloeistoffen zijn onder meer petroleum, terpentine en thinner. Bij K3-vloeistoffen kan worden gedacht aan gasolie en dieselolie. Op de emballage van brandbare vloeistoffen kan worden afgelezen tot welke klasse de vloeistof behoort en wel als volgt:

K1: oranje vierkant met daarin een zwarte vlam en de tekst «licht ontvlambaar»

K2: de tekst «ontvlambaar»

K3: geen aanduiding verplicht.

Ook brandbare verven, die vallen onder K1-, K2- of K3-vloeistoffen, zijn op deze wijze te herkennen. In het algemeen behoren brandbare, uitstrijkbare verven tot de klasse K2.

Niet alle voorschriften zijn op iedere melkrundveehouderij van toepassing. Een aantal voorschriften houdt verband met de aanwezigheid van bepaalde toestellen, apparaten of stoffen, dan wel met het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden. De inhoudsopgave van bijlage I geeft hiervan min of meer een overzicht.

1.1.2. Op een bassin voor de bewaring van dunne mest die na 1 juni 1987 tot stand is gebracht of nog tot stand wordt gebracht is het Besluit mestbassins Hinderwet van toepassing. Dit besluit bepaalt onder meer de minimale afstand tot voor verzuring gevoelige gebieden en de afdekingsplicht. Voor wat betreft de materiaalkeuze en constructie-eisen zijn de Bouwtechnische Richtlijnen Mestbassins 1987 (BRM 1987) van toepassing indien het een bassin betreft die tot stand is gebracht voor het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit. Op bassins opgericht na dit tijdstip zijn de BRM 1990 van toepassing.

1.1.3. De BRM 1990 geeft ook bepalingen voor mestkelders. Op een mestkelder welke niet onder een stal is gelegen is het Besluit mestbassins Hinderwet van toepassing (mits wordt voldaan aan artikel 1, eerste lid, onder 6°). Op een mestkelder welke onderdeel uitmaakt van een veestalling is het Besluit mestbassins Hinderwet niet van toepassing. Ter voorkoming van bodemverontreiniging is het nodig dat ook aan een mestkelder onder een stal eisen worden opgelegd. Derhalve is in voorschrift 1.1.3 bepaald dat nieuw te bouwen mestkelders moeten voldoen aan de van toepassing zijnde bepalingen van de BRM 1990, zoals in bepaling 1.1.1 van deze richtlijnen is aangegeven.

1.1.6. en 1.1.8. Daar het belastend kan zijn om binnen één jaar aan de voorschriften 1.1.5 en 1.1.7 te moeten voldoen, geldt voor bestaande situaties een overgangstermijn van drie jaar.

1.1.9. en 1.1.10. Reeds bestaande opslagen van vaste dierlijke mest moeten binnen drie jaar op 100 m van een bebouwde kom of op 50 m van een woning van derden zijn gelegen. Indien dit door ruimtegebrek binnen de inrichting niet mogelijk is en er ook aansluitend aan de huiskavel geen mogelijkheid voor verplaatsen is, geldt de verplichting tot verplaatsen niet. Het bevoegd gezag kan in een dergelijk geval nadere eisen stellen met betrekking tot de omvang van de opslag en de frequentie van de afvoer van de vaste mest. De verplichting tot verplaatsing geldt ook niet als de opslag bestaat uit omvangrijke bouwkundige constructies en de verplaatsing daardoor niet in redelijkheid te vergen kosten met zich meebrengt. Een minimale afstand van 25 m tot een enkele woning blijft echter verplicht.

1.2. en 1.3. De voorschriften 1.2.2 tot en met 1.2.19 en 1.3.2 tot en met 1.3.22 zijn niet van toepassing op een mestsilo of foliebassin, welke tot stand is gebracht na 1 juni 1987. Voor een dergelijk mestsilo of foliebassin moet worden nagegaan of het Besluit mestbassins Hinderwet van toepassing is. Is dit niet het geval dan behoudt de melkrundveehouderij de vergunningplicht (zie ook de toelichting bij artikel 1, eerste lid). In het Besluit mestbassins Hinderwet wordt verwezen naar de Bouwtechnische richtlijnen mestbassins. Waar mogelijk sluiten de bij dit besluit opgenomen voorschriften voor het bewaren van dunne mest in een bassin dat tot stand is gebracht vóór 1 juni 1987, bij deze richtlijnen aan.

Voor voorschriften, waarvoor het belastend kan zijn om er binnen één jaar aan te voldoen, is een langere overgangstermijn opgenomen.

Bij de voorschriften 1.2.6 tot en met 1.2.12 en 1.3.10 tot en met

1.3.14 is het stellen van een nadere eis mogelijk. Dit geeft het bevoegd gezag de mogelijkheid voor een mestilo of een foliebassin voorzieningen aan te wijzen, die afwijken van het gestelde in genoemde voorschriften, maar die wat betreft de werking gelijkwaardig zijn. Artikel 2, tweede lid is op een dergelijke nadere eis van toepassing.

1.3.20. De kwaliteitseisen voor kunststoffolie als afdichtingsmateriaal zijn zodanig dat bij normaal, deskundig gebruik in alle redelijkheid verwacht mag worden dat zich binnen de periode van vijf jaar geen mankementen aan het materiaal behoeven voor te doen.

2.2. en 2.3. Reeds bestaande kuilvoeropslagen moeten binnen drie jaar op ten minste 25 m afstand van te beschermen objecten zijn gelegen. Indien dit door ruimtegebrek binnen de inrichting niet mogelijk is en er ook aansluitend aan de inrichting op de huiskavel geen mogelijkheid voor het verplaatsen van kuilvoeropslagen aanwezig is, geldt de verplichting tot verplaatsing niet. In geval verplaatsing wegens ruimtegebrek niet mogelijk is, kan het bevoegd gezag door middel van een nadere eis een andere, zo optimaal mogelijke locatie aanwijzen.

De verplichting tot verplaatsen geldt ook niet indien de opslag bestaat uit omvangrijke bouwkundige constructies en de verplaatsing daardoor niet in redelijkheid te vergen kosten met zich meebrengt. Een minimale afstand van 10 m tot een woning blijft echter verplicht.

2.5. Voor graskuilen op minder dan 50 m gelden ter voorkoming van stankoverlast aanvullende regels.

2.6. De in voorschrift 2.5 bedoelde aanvullende regels gelden niet indien de afstand ten minste 25 m is én uit een analyserapport blijkt dat de samenstelling van de kuil zo is, dat voor stankhinder niet behoeft te worden gevreesd.

3.2. Op basis van dit voorschrift mogen gasflessen voor butaan of propaan slechts met deze gasen zijn gevuld. Met LPG gevulde gasflessen zijn dus verboden, gezien de gevaren die vulling met LPG met zich mee kan brengen.

4.1. t/m 4.5. Deze voorschriften zijn van toepassing op afvalstoffen, zoals bedrijfsafvalstoffen die naar aard en samenstelling overeenkomen met huishoudelijk afval, papierafval en leeg emballagemateriaal. Aan deze voorschriften wordt voldaan indien afvalstoffen op normale wijze worden behandeld, bijvoorbeeld door opslag in vuilniszakken of containers en door periodieke afvoer.

Indien op grond van een gemeentelijke verordening de verbranding van bepaalde afvalstoffen, zoals snoeihout uit het eigen bedrijf is toegestaan, is dit met inachtneming van de bepalingen van deze verordening op grond van voorschrift 4.1 eveneens toegestaan. Voor deze afvalstoffen geldt ook het gestelde in de voorschriften 4.2 en 4.3 niet.

Wanneer uitvoering is gegeven aan een regeling van gescheiden aanbieden van afvalstoffen dient de gescheiden opslag van de desbetreffende afvalstoffen, zoals blik of glas, mogelijk te zijn.

5.1. In aansluiting op de voorschriften van het Lozingenbesluit bodembescherming (Stb. 1990, 217) is in het onderhavige besluit een verbod opgenomen vloeistoffen in de bodem te lozen. Slechts voor zover het oppervlaktewater, hemelwater of drinkwater betreft is een algemene uitzondering in het besluit opgenomen. Het Lozingenbesluit bodembescherming is ingevolge artikel 2, tweede lid, onder a, van dat besluit niet van toepassing binnen de inrichting. Ten behoeve van de overzichtelijkheid

lijkheid voor degene die de inrichting drijft zijn deze bodembeschermende voorschriften toegevoegd aan dit besluit.

5.2. Dit voorschrift is een aanvulling op het gestelde in artikel 14 van de Wet bodembescherming en betreft bodemverontreiniging of -aantasting die kan ontstaan anders dan door een ongewoon voorval.

Artikel 14 van de Wet bodembescherming is rechtstreeks van toepassing op de inrichting. Dit artikel verplicht onder andere degene die de inrichting drijft, tot een zorgvuldige bedrijfsvoering, zodat geen bodemverontreiniging of -aantasting kan ontstaan.

Indien er niettemin een verontreiniging of aantasting van de bodem ontstaat moeten de gevolgen daarvan zoveel mogelijk worden beperkt en ongedaan worden gemaakt.

Voor zover niet in specifieke voorschriften, zoals die welke vervat in deze bijlage, is vastgesteld welke bodembeschermingsmaatregelen moeten zijn uitgevoerd, dwingt de algemene werking van artikel 14 van de Wet bodembescherming tot een zorgvuldige bedrijfsvoering. Daartoe kan worden gerekend het op verantwoorde wijze opslaan en bezigen van stoffen, vloeistofdicht vaatwerk, deugdelijk verpakkingsmateriaal alsmede het toepassen van lekbakken en het verrichten van handelingen met stoffen boven vloeistofdichte vloeren. In verband met artikel 14 is nog van belang dat het begrip bodem tevens het grondwater omvat.

Gaat het om ongewone voorvallen (incidenten) dan verplicht artikel 22 van de Wet bodembescherming ertoe onverwijld maatregelen te nemen om de verontreiniging, de aantasting en de gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken. Dat artikel verplicht tevens de werknemer of degene die de inrichting drijft, om, als er door het ongewone voorval verontreiniging of aantasting van de bodem ontstaat, dit terstond te melden bij de burgemeester van de gemeente waar het voorval plaatsvond.

Voorschrift 5.2 omvat een meldingsverplichting voor het geval dat verontreiniging of aantasting van de bodem optreedt, *anders dan* ten gevolge van een ongewoon voorval. De melding dient gericht te zijn aan gedeputeerde staten van de provincie waar de verontreiniging of aantasting van de bodem plaatsvond, dit in verband met de betrokkenheid van gedeputeerde staten bij de bodemsanering.

In aanvulling op artikel 22, vierde lid, van de Wet bodembescherming vloeit uit voorschrift 5.2, tweede alinea, voort dat in gevallen als bedoeld in het eerste lid van dat voorschrift, degene die de inrichting drijft onverwijld maatregelen moet nemen ten einde de veroorzaakte verontreiniging, de aantasting en de directe gevolgen daarvan te beperken en zoveel mogelijk ongedaan te maken.

6.1. Dit voorschrift bepaalt het maximaal toelaatbare equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in de melkrundveehouderij vast opgestelde toestellen en installaties. Vast opgesteld houdt in dat deze toestellen en installaties zonder ingrijpende bouwkundige of technische ingrepen niet op een andere plaats gebruikt kunnen worden. Dit equivalent geluidsniveau mag niet meer bedragen dan het referentieniveau ter plaatse. Indien het referentieniveau meer bedraagt dan 50 dB(A) gedurende de dagperiode dan geldt voor die periode echter een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 50 dB(A). Is het referentieniveau gedurende de dagperiode daarentegen lager dan 40 dB(A) dan mag voor die periode het equivalent geluidsniveau ten hoogste 40 dB(A) bedragen. Bepalingen van eenzelfde strekking zijn vastgesteld voor de avond- en de nachtperiode. Een indicatie van de referentieniveaus en daarmee van de toelaatbare equivalente geluidsniveaus, die in bepaalde omgevingen veelal aanwezig zijn, kan worden verkregen uit de onderstaande tabel.

Toelaatbare equivalente geluidsniveaus in de woonomgeving in dB(A)

Aard van de woonomgeving	dag	avond	nacht
1. Landelijke omgeving (herstellingsdoelen, stille recreatie)	40	35	30
2. Rustige woonwijk, weinig verkeer	45	40	35
3. Woonwijk in de stad	50	45	40

Onder woningen van derden worden ook huurwoningen verstaan waarvan de eigenaar tevens degene is die de inrichting drijft.

Als geluidgevoelige bestemmingen kunnen worden aangemerkt: gebouwen ten behoeve van basis- en voortgezet onderwijs (met uitzondering van gymnastieklokalen), bejaardenoorden, algemene, categorale en academische ziekenhuizen, verpleeghuizen, gebouwen voor sociaal-cultureel of maatschappelijk gebruik (met uitzondering van inrichtingen in de zin van de Drank- en Horecawet of het Besluit recreatie-inrichtingen Wet geluidhinder), algemene en categorale psychiatrische ziekenhuizen, zwakzinnigen-inrichtingen, inrichtingen voor zintuiglijk gehandicapten, medische kindertehuizen, medische kleuter-dagverblijven en sanatoria.

6.2. Dit voorschrift geldt alleen voor inrichtingen die reeds zijn opgericht vóór de datum waarop dit besluit op die inrichting van toepassing wordt. Op die inrichtingen zijn de maximaal toelaatbare equivalente geluidsniveaus van voorschrift 6.1 niet van toepassing. Voor deze inrichtingen geldt in ieder geval een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 55 dB(A) gedurende de dagperiode, 50 dB(A) gedurende de avondperiode en 45 dB(A) gedurende de nachtperiode. Het referentieniveau ter plaatse blijft uiteraard maatgevend bij het bepalen van het toelaatbare equivalente geluidsniveau voor de inrichting. Ten einde te voorkomen dat het voorgaande een verruiming zou inhouden voor die inrichtingen ten behoeve waarvan in het verleden een hinderwetvergunning is verleend met strengere voorschriften ter beperking van geluidhinder, is in voorschrift 6.2 het bepaalde in de tweede alinea opgenomen. Voor deze inrichtingen blijft het equivalente geluidsniveau van toepassing dat is vastgelegd in die vergunning of dat met de in die vergunning vastgestelde akoestische voorzieningen en in acht te nemen gedragsregels kan worden bereikt. Gedragsregels als hier bedoeld kunnen onder meer betreffen een verbod om gedurende de avond- en de nachtperiode bepaalde werkzaamheden uit te voeren, het gesloten houden van ramen en deuren etc. Tenslotte geeft het voorschrift het bevoegd gezag de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen ten aanzien van het toelaatbare equivalente geluidsniveau. Hierdoor kan inhoud worden gegeven aan het streven om reeds opgerichte inrichtingen zoveel mogelijk te laten voldoen aan de huidige inzichten met betrekking tot het voorkomen van geluidhinder en daarmee aan de voorschriften, die gelden voor inrichtingen die nog moeten worden opgericht. Zodanig te stellen nadere eisen mogen echter het in werking hebben van de inrichting niet onmogelijk maken of onnodig beperken. Bij de interpretatie hiervan kan aansluiting worden gezocht bij de jurisprudentie van artikel 6a, derde lid, van de Hinderwet.

6.3. en 6.4. Deze voorschriften zijn zowel van toepassing op reeds opgerichte inrichtingen als op nog op te richten inrichtingen. De voorschriften vullen het gestelde in de voorschriften 6.1 en 6.2. aan.

In de praktijk blijken bij het laden en lossen overdag (tussen 06.00 en 19.00 uur), de overschrijdingen van de piekwaarden niet tot hinder te

leiden. Daarom is in voorschrift 6.4 voor het laden en lossen het gestelde in voorschrift 6.3 niet van toepassing verklaard.

6.5. In dit voorschrift is aangegeven op welke wijze de controle of de berekening van de in de voorschriften 6.1, 6.2 en 6.3 vastgelegde geluidsniveaus moet plaatsvinden. Bij controle zal meestal kunnen worden volstaan met de methode van directe meting, waarbij met een eenvoudige geluidmeter snel een betrouwbare meting kan worden uitgevoerd. Deze methode voor metingen in de buitenlucht is in de genoemde handleiding aangeduid met meetmethode A1.

Overigens is het de eigen verantwoordelijkheid van degene die de inrichting drijft, om voorafgaande aan het oprichten en tijdens het in werking hebben van de inrichting geluidmetingen uit te voeren of te laten uitvoeren, ten einde voor zichzelf na te kunnen gaan of aan het gestelde in de voorschriften wordt voldaan. Uiteraard kan ook het bevoegd gezag ter controle van de voorschriften geluidmetingen uitvoeren en bij overtreding van voorschriften sancties opleggen.

6.6. In de praktijk kunnen situaties voorkomen waar het uitvoeren van een directe meting ter plaatse van woningen (het immissiepunt) niet mogelijk is.

Het bevoegd gezag kan door middel van te stellen nadere eisen een ander punt (het referentiepunt) aanwijzen waar de meting moet worden uitgevoerd. Uit de resultaten van deze meting kan door middel van bijvoorbeeld extrapolatie het niveau op het immissiepunt worden berekend. Ook deze methode is beschreven in de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai». Andersom kan, uitgaande van de niveaus bij het immissiepunt, berekend worden welke waarden bij het referentiepunt niet overschreden mogen worden. Bij het stellen van nadere eisen kan het bevoegd gezag tevens de bij het referentiepunt toegestane niveaus vastleggen.

6.7. De op grond van dit voorschrift te stellen nadere eisen maken het voor het bevoegd gezag mogelijk het treffen van akoestische voorzieningen verplicht te stellen en gedragsregels op te leggen, die nodig zijn om aan het gestelde in de voorschriften 6.1 tot en met 6.4 te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld behoeven te worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen zou slechts in uitzonderingsgevallen gebruik moeten worden gemaakt. Indien degene die de inrichting drijft in overleg met het bevoegd gezag nagaat op welke wijze het beste aan de voorschriften kan worden voldaan, is het niet noodzakelijk de resultaten van dit overleg te formaliseren door het stellen van nadere eisen. Het stellen van nadere eisen kan met name uitkomst bieden indien de inrichting regelmatig geluidsoverlast blijkt te veroorzaken. Door deze nadere eisen kunnen de in deze voorschriften neergelegde doelen met betrekking tot de toelaatbare geluidsniveaus worden vertaald in concrete middelen. Dit biedt een mogelijkheid om aan te geven met welke middelen het gestelde in deze voorschriften moet worden bereikt. Het achterwege laten van nadere eisen laat uiteraard onverlet dat degene die de inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften 6.1 tot en met 6.4.

Het aangeven van de toe te passen middelen kan tevens de controle van de voorschriften eenvoudiger maken, in het bijzonder indien relatief eenvoudige middelen moeten worden toegepast om aan de voorschriften te voldoen. Een controle op het niet juist functioneren van akoestische voorzieningen of op het niet in acht nemen van bepaalde gedragsregels kan doelmatiger zijn dan het uitvoeren van geluidmetingen.

7.1. De arbeidsinspectie en de elektriciteitsbedrijven in Nederland hanteren ten aanzien van de veiligheid van elektrische installaties de

bepalingen die zijn vastgelegd in de in dit voorschrift genoemde NEN-bladen. Deze bepalingen worden in het algemeen ook door de erkende elektrotechnische installatiebureaus gehanteerd bij de aanleg van elektrische installaties.

In bijlage I onder «begrippen» is aangegeven dat bestaande installaties moeten voldoen aan de norm die bij de aanleg van de installatie is toegepast.

Afhankelijk van het tijdstip waarop een elektrische installatie is aangebracht, zijn de veiligheidsbepalingen voor elektrische installaties uit NEN 1010, uitgave 1962, of uit NEN 1010, uitgave 1984, van toepassing. In NEN 1010, uitgave 1962, is zowel stofontploffingsgevaar als gasontploffingsgevaar geregeld. In NEN 1010, uitgave 1984, met name in een aanvulling daarop (uitgave 1986), is uitsluitend stofontploffingsgevaar geregeld.

Gasontploffingsgevaar wordt nu geregeld in NEN 3410, uitgave 1987. Een voor deze datum geplaatste elektrische installatie in een ruimte met gasontploffingsgevaar moet dus voldoen aan NEN 1010, uitgave 1962. Het toe te passen elektrische materieel in ruimten met stofontploffingsgevaar wordt in zowel NEN 1010, uitgave 1962, als in NEN 1010, uitgave 1984, behandeld. Het toe te passen materieel in ruimten met gasontploffingsgevaar wordt in NEN 3125, NEN-EN 50014 t/m 50020, 50028 en 50039 geregeld.

Indien sprake is van een situatie waarbij het vanuit milieuhygiënisch oogpunt van belang is nauwkeuriger uitvoeringsvoorschriften ten aanzien van elektrische installaties voor te schrijven, is dit als specifiek voorschrift bij het desbetreffende onderdeel opgenomen.

Bij gasontploffingsgevaar wordt de zone-indeling gehanteerd die is vermeld in NEN 3410. Deze indeling komt overeen met die vermeld in de Leidraad voor gevarenclassificatie met betrekking tot gasontploffingsgevaar en elektrische installaties en -materieel (R no. 2), uitgegeven door het Directoraat-Generaal van de Arbeid.

8.1. In dit voorschrift worden de Aansluitvoorwaarden Gas 1979 van de VEGIN van toepassing verklaard. Indien het plaatselijke gasleveringsbedrijf hiervan afwijkende bepalingen hanteert kunnen deze bepalingen in het kader van de Hinderwet niet worden gehanteerd. Er zij op gewezen dat op grond van de Aansluitvoorwaarden Gas 1979 gasdrukregel- en meetinstallaties moeten voldoen aan de Richtlijnen gasdrukregel- en meetstations, uitgegeven door het Directoraat-Generaal van de Arbeid.

9. Er is van chemicaliën sprake indien het stoffen zijn waarvoor op de verpakking een gevaarsaanduiding verplicht is. Voor bestrijdingsmiddelen geldt overigens een apart regime, waarbij ook een gevaarsaanduiding verplicht is.

10.5. De in deze bijlage vermelde voorschriften zijn in het overgrote deel van de gevallen afdoende ter voorkoming van gevaar, schade of hinder in de omgeving. Voorschrift 10.5 heeft dan ook een aanvullend karakter. Met dit voorschrift wordt aangegeven dat het onjuist is ervan uit te gaan dat al hetgeen, waarvoor in andere voorschriften geen expliciete bepalingen zijn opgenomen, dus zonder enige beperking is toegestaan, ook indien redelijkerwijs voorzieningen zijn te treffen ter voorkoming van gevaar, schade of hinder in de omgeving. Bijvoorbeeld bij burenruzies wil een dergelijk standpunt nog al eens uitgangspunt van handelen zijn. Aan de voorschriften van de bijlage van dit besluit ligt mede ten grondslag dat degene die de inrichting drijft zich bewust is van zijn eigen verantwoordelijkheid in verband met het voorkomen van gevaar, schade of hinder in de omgeving en daarnaar handelt. In die gevallen zal dan ook aan voorschrift 10.5 zijn voldaan.

Voor het bevoegd gezag biedt dit voorschrift een aangrijpingspunt om op te treden tegen onverantwoord handelen door degene die de inrichting drijft, voor zover andere voorschriften hierin niet reeds voorzien. Het aanvullende karakter van dit voorschrift blijkt ook uit de mate waarin van gevaar, schade of hinder sprake moet zijn, wil overtreding van dit voorschrift kunnen worden geconstateerd.

12. t/m 15. In deze hoofdstukken zijn voorschriften opgenomen voor nieuwe en bestaande ondergrondse opslaginstallaties voor gasolie, lichte stookolie en dieselolie.

De voorschriften zijn ontleend aan een richtlijn van de Commissie Preventie van Rampen door gevaarlijke stoffen.

Nieuwe installaties mogen pas in werking worden gesteld nadat de installatie is gekeurd door of namens het KIWA. Namens het KIWA houdt in dat de werkzaamheden worden uitgevoerd door een installateur die door het KIWA erkend is. Als bewijs dat deze keuring heeft plaatsgevonden moeten bepaalde certificaten en keuringsrapporten worden opgestuurd naar het bevoegd gezag alvorens de installatie in gebruik wordt genomen. Deze certificaten en keuringsrapporten worden verstrekt door of namens het KIWA. In bijlage A, behorende bij de nota van toelichting, is schematisch weergegeven welke certificaten en keuringsrapporten benodigd zijn en wanneer deze aan het bevoegd gezag moeten worden overgelegd.

Ook voor bestaande installaties is in de voorschriften een keuringsregime opgenomen, de introductiekeuring. Dit keuringsregime geldt indien ten aanzien van die installaties in het verleden bij de nieuwbouw geen certificaten en rapporten beschikbaar zijn gesteld. In die situaties bestaat geen zekerheid of de installatie kwalitatief goed is. Daarom is dus een keuring noodzakelijk.

Voor het uitvoeren van de keuring wordt/is een werkprogramma opgesteld, waardoor de keuring van bestaande installaties wordt gespreid over een aantal jaren. Hierdoor wordt de druk op de keuringsinstanties afgevlakt. De resultaten van de keuring moeten aan het bevoegd gezag worden opgestuurd.

De introductiekeuring voor bestaande installaties is schematisch weergegeven in bijlage B, behorende bij de nota van toelichting.

Met betrekking tot het keuringsregime voor bestaande installaties zij er op gewezen dat het KIWA een vooronderzoek kan doen op basis waarvan beslist kan worden of een bestaande installatie al dan niet vervangen zou moeten worden. De kosten van zo'n vooronderzoek zijn relatief laag ten opzichte van die van een volledige keuring. Informatie hierover kan worden gevraagd bij het KIWA te Rijswijk.

Nieuwe en bestaande installaties moeten periodiek worden gecontroleerd door of namens het KIWA ten einde te voorkomen dat de installatie lek raakt en verontreiniging van de bodem optreedt. Reeds een relatief geringe lekkage van gasolie, lichte stookolie en dieselolie kan ernstige bodemverontreiniging met zich meebrengen, die slechts tegen zeer hoge kosten kan worden opgeheven. Om die reden is het essentieel dat jaarlijks een aantal controles wordt uitgevoerd door of namens het KIWA en dat de resultaten hiervan worden opgestuurd naar het bevoegd gezag. Deze controles zijn afgestemd op de aard van het in de tank opgeslagen produkt en houden rekening met de lokale eigenschappen van de bodem. Dit controleregime is schematisch weergegeven in bijlage C, behorende bij de nota van toelichting.

12.4. Het bodemweerstandrapport wordt door of namens het KIWA

opgesteld en bevat naast de rapportage van de bodemweerstandsmeting, een aanbeveling omtrent de toe te passen kathodische bescherming.

12.5. In CPR 9-1 wordt voor een tankinstallatie in een bodem met een bodemweerstand tussen 50 en 100 Ohm.m een kathodische bescherming (KB) aanbevolen. Wanneer geen KB is aangebracht moet de tank ieder jaar voor inspectie gedeeltelijk worden uitgegraven. Onder andere om die reden is in de praktijk bijna elke installatie in grond tot 100 Ohm.m voorzien van een KB. Om die reden heeft het advies van de CPR een dwingend karakter gekregen.

12.8. 13.11. Op grond van deze voorschriften kan het bevoegd gezag nadere eisen stellen met betrekking tot de ligging van het vulpunt en het opstelpunt van de tankwagen. Van deze bevoegdheid zal slechts gebruik mogen worden gemaakt indien het vulpunt of de tankwagen gesitueerd of gelegen is in een nauwe straat of op een moeilijk bereikbare plaats.

12.10. 13.13. Het toepassen van kunststoffolie ter voorkoming van wortelingroei in de bekleding kan vanwege het isolerend effect van de folie het functioneren van de kathodische bescherming negatief beïnvloeden. Indien een tank tegen wortelingroei beschermd moet worden, verdient het aanbeveling het KIWA te raadplegen over de in dit verband te treffen voorzieningen.

13.7. De consequentie van het afkeuren van een bestaande installatie kan zover gaan dat het afleveren van motorbrandstoffen geheel moet worden gestaakt. Omdat dit in verhouding moet staan tot het doel dat bereikt dient te worden, namelijk bescherming van de bodem tegen verontreiniging door brandstoffen, is het direct buiten gebruik stellen van de installatie alleen daar geëist waar het noodzakelijk is. Indien een installatie lek blijkt te zijn, moet ernstig worden gevreesd voor bodemverontreiniging. De opgeslagen vloeistof moet dan ook direct worden verwijderd om verdere verontreiniging te voorkomen.

13.9. Onmiddellijk nadat de introductiekeuring is uitgevoerd ontvangt de eigenaar van de installatie het handgeschreven rapport omtrent de toestand van de installatie. Voorschrift 13.8 verplicht de eigenaar dit rapport direct over te leggen aan het bevoegd gezag.

Goedkeuring van de installatie zal door het KIWA schriftelijk worden bevestigd. Het is deze bevestiging die uiterlijk binnen zes maanden aan het bevoegd gezag moet worden overgelegd.

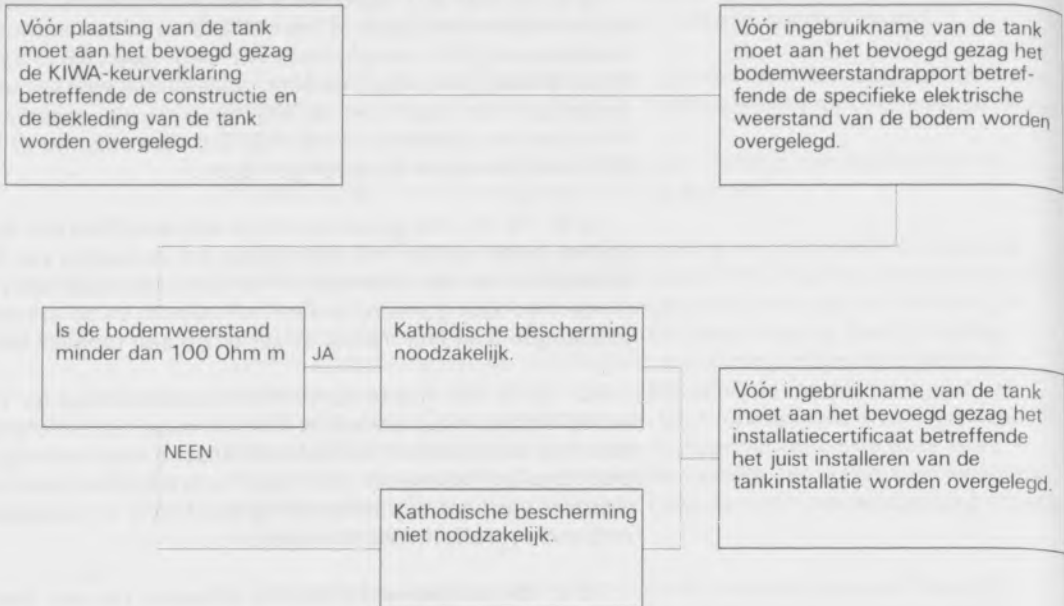
15.1.3. Onder «slechte toestand» wordt onder meer verstaan een beschadigde bekleding (welke kan worden gerepareerd) en voorts een intering van de tankwand of ernstige vervorming. Het kan ook noodzakelijk zijn een tank te onderzoeken als een nabij gelegen tank in slechte toestand verkeert. Indien de intering ten gevolge van putcorrosie meer dan 1/3 van de plaatdikte bedraagt of ten gevolge van gelijkmatige corrosie meer dan 1/10 van de plaatdikte bedraagt, moet de tank worden vervangen.

15.1.5. Een koperen of roestvast stalen peilstuk zal in een stalen tank aanleiding geven tot corrosie door elementvorming.

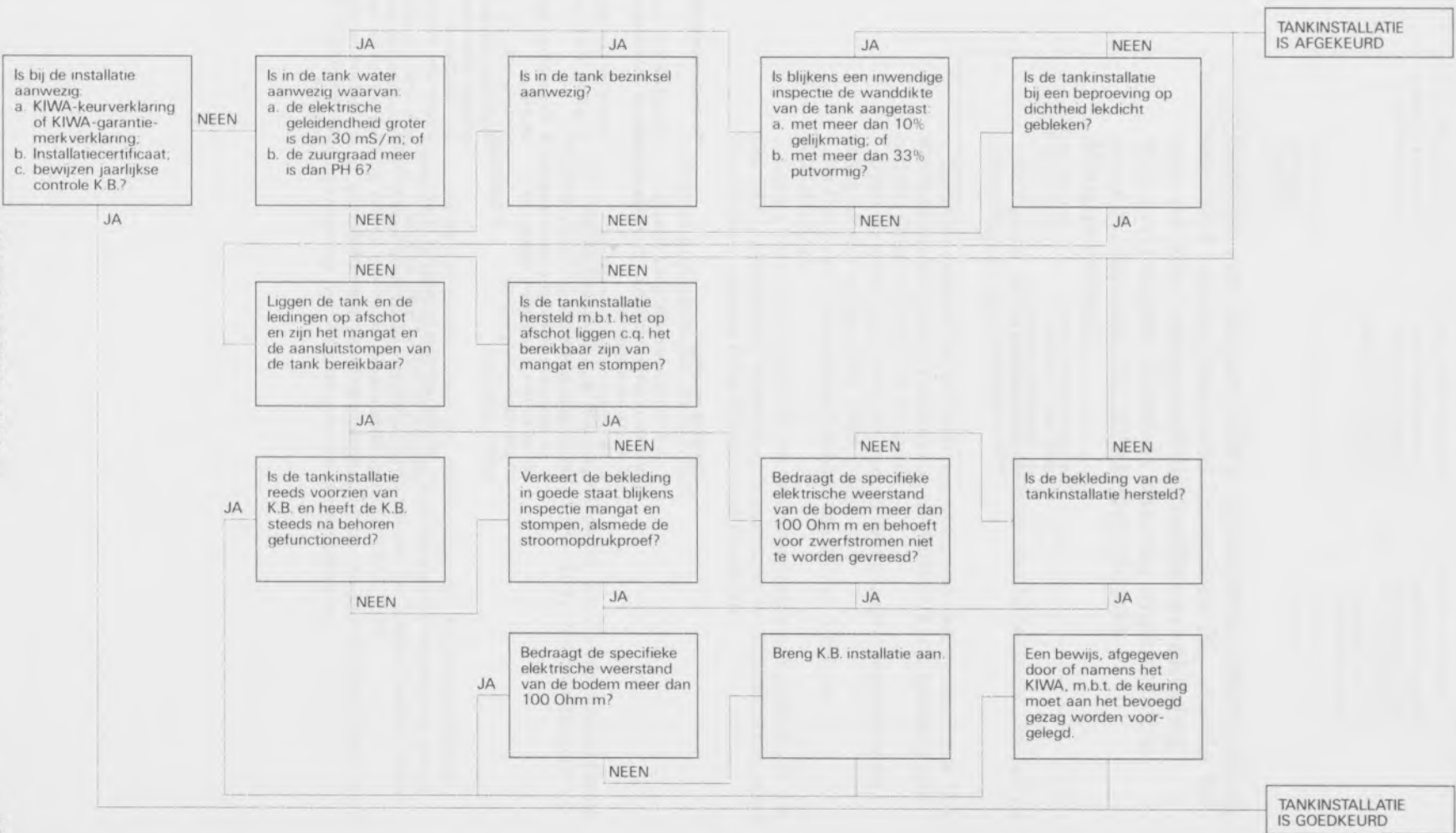
15.1.7. Het betreft hier een voorziening die het vullen van de tank automatisch stopt, zodra de tank voor 98% gevuld is. De inrichting is zodanig dat de inhoud van de losslang nog in de tank kan lopen. De toegestane typen zijn voorzien van een KIWA-keur.

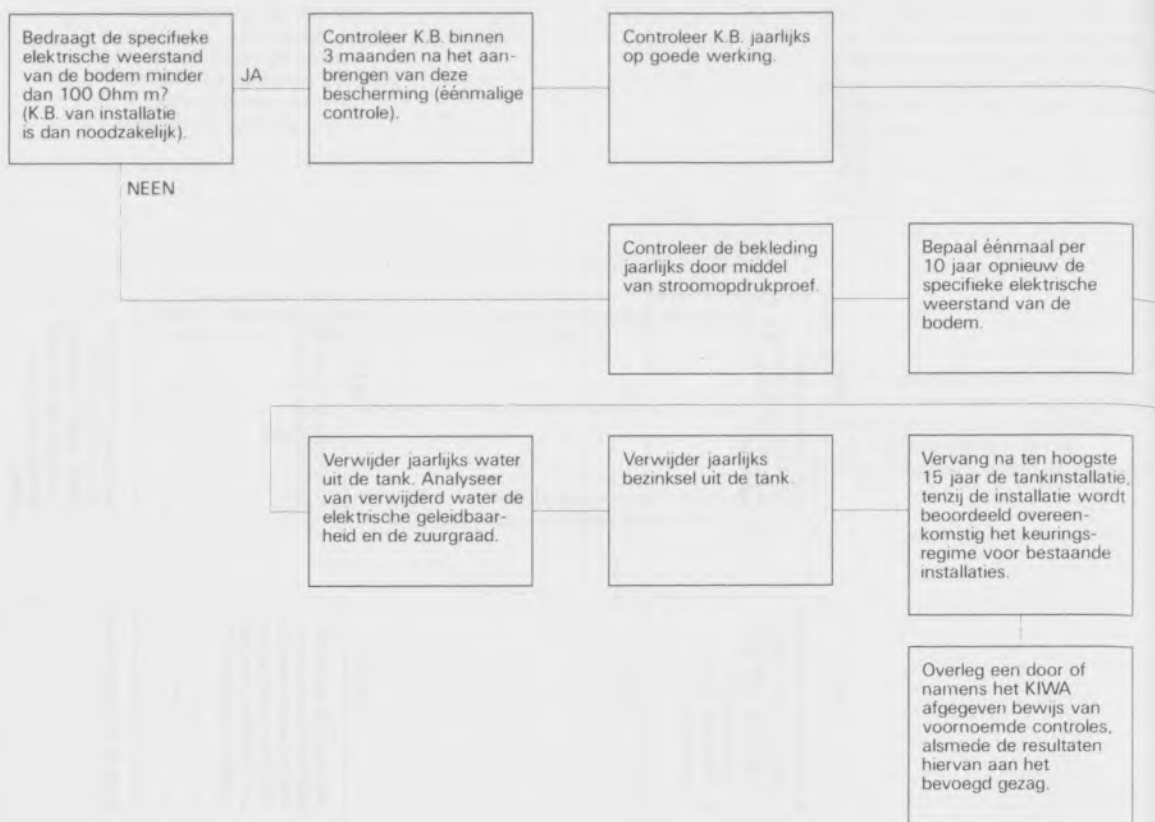
De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Overzicht keuringsregime nieuwe installaties uit te voeren door of namens het KIWA

Overzicht keuringsregime bestaande installaties (tank + leidingen) uit te voeren door of namens het KIWA

Overzicht periodiek controleregime (bestaande en nieuwe installaties) uit te voeren door of namens het KIWA**Controle resultaat**

1. K.B. functioneert niet goed blijkens de (éénmalige) controle na 3 maanden of de jaarlijkse controle.
2. De bekleding van de installatie verkeert in slechte staat blijkens de stroomopdrukproef.
3. De specifieke elektrische weerstand van de bodem is veranderd blijkens de 10-jaarlijkse meting van de bodemweerstand.
4. Bij drie controles is bezinksel in de tank aangetroffen of water waarvan:
 - de elektrische geleidbaarheid meer is dan 30 mS/m of;
 - de zuurgraad lager is dan PH 6.

Te ondernemen actie

Herstel de K.B. c.q. de bekleding dan wel stel de installatie buiten gebruik.

Herstel de bekleding, dan wel stel de installatie buiten gebruik.

- a. Pas controle-regime aan aan nieuwe situatie.
- b. Breng K.B. aan en herstel indien nodig de bekleding, dan wel stel de installatie buiten gebruik, indien bodemweerstand minder is dan 100 Ohm m.
- a. Voer een inwendige inspectie uit van de tank, overeenkomstig die van het keuringsregime voor bestaande installaties, dan wel stel de installatie buiten gebruik.
- b. Geef het bevoegd gezag terstond kennis van de noodzaak van een inwendige inspectie.